

POR Gazeen 34

PORGAZEEN 34

časopis vydávaný studenty
Prvního obnoveného
reálného gymnázia

Šéfredaktor
Tomáš Krajča

Zástupkyně šéfredaktora
Anička

Redakce
Jakub Jedlička & David Seidl & Kreatury

Ilustrace
Matěj Čuchna & Štěpán Klimeš
Mariana Kulišáček Stoilová
Matěj Šenkyřík & Martin Vlach

Foto
Adam Votava (reportáž z GJK)
Tomáš Hercog (Běstvina)
Markéta Zelená (Šumava)

Jazyková úprava & korekce
Martin Valášek & Kreatury (čeština)
Jana Šlajchrtová (němčina)

Grafická úprava & sazba
a jiná práce s dábelkými stroji
Štěpán Klimeš

Adresa & ý-mejl redakce
PORGazeen, PORg, Lindnerova 3, 180 00 Praha 8
porgazeen@seznam.cz

Internetový portál
<http://www.porg.cz/porgazeen>

Cena 20 Kč

PORGazeen 34 vyšel 31. října 2002
v nákladu 170 výtisků
(uzávěrka 11. října 2002)

Tisk
JK Kopírování – www.kopirovani.cz

Vaše autorské příspěvky velmi uvítáme,
můžete je předat
a) osobně redakci b) viz adresa a ý-mejl

Vaše peněžní příspěvky uvítáme taktěž:
Můžete-li tento časopis sponzorovat,
kontaktujte prof. Valáška (valasek@porg.cz).

Inzerce poskytujeme dle konkrétní dohody.

Toto číslo se těší podpoře Nadace OSF

Úvodník

Vážení čtenáři,

aby byl úvodník alespoň trochu záživný, sluší se v něm nehrabat se až tolik ve vnitřních záležitostech chodu časopisu a vychalovat až do nebes právě vyšlé číslo či připravované ještě lepší výtvořky, ale soustředit se spíše na maličkosti, které mohou přijít čtenáři zajímavé až vtipné. Mohl bych tedy přispět k dobru leckdy humornými historkami, které předcházely vzniku některých z glos (vyhánět hráče v kopačkách z fotbalového trávníku je opravdu absurdní, leč všechno je možné), popsat martyrium se zrodem tématu Liberalita Porgu či se pozastavit nad novým komiksem (či vlastně gomixem) a etičností vtipů na adresu profesora Kubíčka alias Bobrise.

Mohl bych, ale neudělám to. Věci, které vám chci sdělit, je už tak poměrně hodně, že se skoro až bojím, že mi prostor úvodníku určený nebude stačit. Inu, uvidíme, zatím (dle hesla profesora Wyfůse) ekšň, tah na bránu – a snad se to nějak vyvrbí.

Jak jste asi postřehli, PORGazeem se začal zabývat celý jeden seminář. Neznamená to, že by se náš/váš časopis uzavřel článkům od mladších studentů a těch, kdo z jakéhokoliv důvodu nemají chuť/čas jej pravidelně navštěvovat, o čemž svědčí ostatně i obsazení redakce. K čemu tedy „kreatury“ (od kreativního psaní) profesora Valáška jsou? V podstatě k těžké práci, která u minulých čísel spočívala na šéfredaktorovi – sehnat či v nejhorším případě sami napsat články, zredigovat je, opravit a připravit k tisku. Ono se pracuje mnohem příjemněji, když člověk ví, že se nemusí bát, že by nezaplnil pět stránek, protože je tu deset lidí, z nichž někdo něco každopádně vyprodukuje – a pokud ne samovolně, dostane to stejně za úkol. Konečně tak došlo na můj dlouhodobý sen (a asi nejen můj, ale i všech předchozích šéfredaktorů) – už v tomto čísle jsme se obešli bez některých pozdě dodaných textů a spousta se nám jich dovnitř vůbec nevešla.

Kupříkladu zde nehledejte stránku profesora Rolečka. Jde ale jen o přechodný fakt, který bude jistojistě napraven v příštím čísle. Podobně to dopadlo s rozhovorem, který si vzal na starost Slávek Heřman. Nemusíte se ale bát – ve vánočním čísle vám to vynahradíme obsáhlou zpovědí nového školníka.

To se ale dostáváme do budoucnosti, která sice není až tak vzdálená, ale zatím zůstává poměrně značně mlhavá. Skončíme tedy rozebírání PORGazeenu 35 a vrhneme se do útroh čísla aktuálního. Věřím, že v něm naleznete mnoho zajímavého.

To se ale dostáváme do budoucnosti, která sice není až tak vzdálená, ale zatím zůstává poměrně značně mlhavá. Skončíme tedy rozebírání PORGazeenu 35 a vrhneme se do útroh čísla aktuálního. Věřím, že v něm naleznete mnoho zajímavého.

Přeji pěkné počtení.

Tomáš Krajča
šéfredaktor

TITULNÍ STRANA

Julie Holubová (foto: Tereza Mašková)

Úvodník 2

Stalo se... 3

GLOSÝ 5–13 (liché strany vpravo)

ŠKOLY V PŘÍRODĚ 4–13

Chmel 4

Řádově o řád více 5

Smažili jsme se na oleji 6

Šumava v šesti lidech 8

Bylo nás pět (+2) 11

Výcvikový tábor KG: Běstvina .. 12

Gymnázium Jana Keplera 14

Lexe 17

Porgáni po přechodu 18

Beverly Hills v Tiché Šárce 20

Porgáni mimo 21

LITERATURA 22–24

Šváb 22

Stařík s telefonem 23

Je PORg liberální škola? 24

taneční 7

NÁZORY 24–25

Téma: Je PORg liberální škola? . 24

Dobrovolníkem se člověk

stává dobrovolně 25

Proč hned tak negativně? 25

DIE DEUTSCHE SEITE 26–27

ENGLISH PAGE 28

KOMIX BŮH 29

RECENZE 30

Fellini – Satyrikon 30

Mluv s ní – Hable con ella 30

Afrika – Člověk mezi lidožravci . 30

GOMIX 31

dszO

Stalo se...

první týden školy

Začal nový školní rok; odešli Kubíček, Jirman a Krč (sice jen na rok, ale to šel Plecháček taky, že jo) a přišla spousta nových profesorek; odešel Filip Urban, místo Filipa Urbana přišla Lucka Pospíšilová; po dvou letech se na PORG vrátil Mike, a dokonce tu i učí; trochu se rozvodnily řeky; v Hořticích se taky trochu rozvodnila řeka, takže bůhvíkam pojedeme; na pikniku jsme se dobře najedli; primáni jsou čím dál menší a začínám mít obavy, jestli vůbec umí číst; budeme chodit do počítačové učebny učít se informační systémy; počítačová učebna je otevřená v tak debilních časech, že už ji mohli zavřít úplně, prodat kompy a za peníze koupit do každé třídy otrocka na otevírání dveří, což by bylo rozhodně praktičtější než věčně zamčená místnost, kde není ani otrock, co by vám otevřel; Arnot už rok a půl drží u nás ve třídě rekord v počtu vyhozených studentů za hodinu: 5; Arnot nás učí dějepisu a zeměpis, takže bude mít spoustu času na zvýšení svého rekordu; když jdete na Palmovce nahoru a úplně nahoře zahnete doleva, je tam skvělé čínské bistro; Petr Eisenhower už dlouho nepřišel do školy; Bible je strašně nudná kniha; v tercii je skútr; v Humpolci odhalili desku Hliníkovi, co se tam odstěhoval; jak jsem mluvil o těch trochu rozvodněných řekách, tak jsem zapomněl dodat, že malinko udělaly čaru přes rozpočet (státní), takže budou vyšší daně z chlastu a cigaret; naše vláda nepodala demisi; rakouská jo.

Tak tohle se stalo a na závěr malá báseň:

*Jmenuju se Kulhavý,
očička mám šilhavý,
křivý ruce, nohy jakbysmet,
jsem malej, blbej, tupej skřet.*

Matěj Čuchna

Byly povodně. I přes velkou vodu začala škola 2. září. Proč? Primáni dostali na pikniku krom obvyklých triček i luxusní kšiltovky. Proč? Chybí nám Kubíček, chybí nám Jirman, chybí nám Krč. Byli jsme na Běstvině. Vybraní jedinci se stali agenti KG, většina septimánů strašně nastydla a Miki se vrátil o poznání krásnější. Hledáme místo na pláž.

Případné návrhy vhažujte do septimy. E. P. je v U. S. A., J. B. v N. a M. K. odjel s T. B. do F. Proč? Julie s Jirkou překrásně uklidili čajovnu. Pravděpodobně proto tam od té doby nikdo nechodí. V oktávě se objevilo Dobro.

Anička

druhý týden školy

Adam a Mátka pořád spolu. Sláma returns (hehe, to je jako Mumie Returns). Slečna profesorka Podaná se reinkarovala do paní profesorky Špačkové. Hercog má fichtla. Do kin přišel nový film s Leem DiCapriem. Spočni a nasýt sa, ni? Už k nám chodí ‚Ta nová‘. Začal nový školní rok. Valášek se oženil. Tak pod ne, ty more! Nová Baba už zkrachovala. Katka má zase nového kluka, prej se menuje Miloš II. Vem si plíce a udělej hovno!

Sandra Šubertová

Nikdo si ještě nezvykl, že jsme sexta, že kvarta je kvinta a prima sekunda. • Většina lidí si plete Bidlákovou s Kopřivovou a Podanou se Špačkovou – vznikají tak zajímavé fámy. • Goethe napsal Fausta těsně potom, co upálili Husa. • Prof. Činátlová je výborná herečka, úspěšně předstírá, že si nevšímá dvou úspěšně zodpovězených otázek z jejich sto padesáti položených. • Na vysvědčení z fyziky dostane celá sexta A 10. • K obědu je už potřetí mexická polívka a sekaná. • J. S. obědvá v doprovodu asi pěti primánek. • Proslýchá

se, že prof. Fantys je těhotný a že se jeho dcera bude jmenovat Kamilka. • Telettubies jsou tak strašidelní, že z nich má noční můry celá kvinta a sexta. • Terciáni rozlili Jardu! • Duch PORGU je stále ukryt na půdě, ale mezi sedmnáctou a osmnáctou hodinou se chodí koukat už i do sborovny...

Markéta Zelená

třetí týden školy

Hned v pondělí ráno mě čekal konflikt se službou v oktávě. V pátek předchozí služba neuklidila, tak „pročmymámeuklizetnecocoonineuklidili?“ Adam a Petr se brání: „Uklízelijsmejakooživotmynevíme-kdesetotamvzalo.“ S klidem uklidím sama a ukládám věc do paměti. Dozvídám se od kreativního Valáškovy úsměvu, že „sezměnilstylrubrikyStalose“ Napříště píše každý dopisovatel jen o jednom týdnu; na mě připadl tento týden, kdy se nic nestalo a nestane. Všechny vtipné glosy o předchozím dění, kterými jsem vás chtěla obšťastnit, mi vyfoukne někdo jiný.

Příjemné půlené hodiny latiny v kvintě. Potkávám Přibíka, který začal s pravidelnou docházkou na biologický seminář řka: „Takhletodálnejdemusím-prosebeněcodělat.“ Půjde na pitvu. Čtvrtek je můj volný den, kdy „nemusím-dotátovárnavyrobuconejevětšihohluku“. Konečně mám čas v klidu pracovat. Samozřejmě že pro vás, holenkové. Volala Ivana Suchomelová, pozdravuje „všechnykdosijiještěpamatuji.“

Magda Špačková

čtvrtý týden školy

Po škole se pohybuje jen pár dobrodinců, co jsou ochotni půjčit chudákovi peníze. • M. V. provokuje studenty a studentky a ptá se, co dělají večer. • Š. B. je čím dál větší fe... hm čuně. • Zahradka chátrá – pan školník je na dovolené v Chorvatsku. • Poslední chudáci si stále namlouvají, že jsou ještě prázdniny, a bojkotují školu. • Voda v kvintánském barelu smrdí, jako by si ho někdo spletl se záchodem. • Ve škole se objevuje spousta neznámých lidí a všichni se tváří děsně nenápadně.

Jakub Klein

pátý týden školy

Dostali jsme výroční zprávy. Po prvním nahlédnutí do ní jsem byl nepříjemně překvapen. Namísto plánovaného zisku skončilo hospodaření ztrátou. • Na školu v přírodě se nakonec pojede. • Pokud máte někdo zájem učit se s Mikem řečtinu, tak mu prý stačí říct. • Ve škole proběhla jakási „konference“, o které nikdo nic nevěděl a kde byla spousta jídla. • Mezi profesory se rozmohl ošklivý nešvar. Někteří (jmenovitě profesorka Kusáková a profesor Příbík) mají takové nehezké notýsky, na kterých je napsáno „učitelský zá-

pisník“. Výše jmenovaní si zřejmě nevšimli, že nejsou učitelé, ale profesori, a navíc tyto knížičky některým z nás až příliš mnoho připomínají základku. • Rád bych tímto poděkoval tomu, kdo každý den dává na stůl před sborovnu aktuální číslo Mladé fronty. Doufám, že v tom nepřestane. Díky. Do školy začal po dlouhé době zase chodit jistý JV. • MČ nás na hodině literatury přesvědčil, že hoši od Bobří řeky včetně Rikitana byli homoklády (rozuměj homosexuálové).

Jakub Jedlička

Chmel

Dávno jsme se smířili s tím, že po smrti přijdeme do pekla. Po týdnu na chmelu už alespoň víme, jak to tam asi bude vypadat.

Krátce úvodem

Celá naše třída se zbláznila. Přes všechny varovné signály, které k nám vysílali starší spolužáci, jsme se jednohlasně rozhodli vyrazit i letos na chmelovou brigádu. Uvědomovali jsme si sice, že nás čeká těžká práce v poměrně nepříjemných podmínkách, ale vyhlídka na týden bez školy a peníze, které nás na konci čekají, byla lákavější. Nebudu to obcházet – byli jsme jednoduše debilové.

Doprava, ubytování a strava

Předzvěsti něčeho, co ještě nikdo z nás nezažil, byl již miniautobus řízený postarším pánem z Rakovníka. Vstup jedinými dveřmi, které byly pro jistotu upevněny řemenem obepínajícím celý vůz (zřejmě za účelem nerozpadnutí se při sebemenším pohybu směrem vpřed či vzad), vyvolával silně klaustrofobické pocity i v jedincích touto nemocí nepostižených, obzvláště poté, co jsme uličku téměř ke stropu zabarikádovali krosnami a batohy, nejvýše třicetikilometrová rychlost (z kopce a s větrem v zádech) pak navozovala pocity – kulantně řečeno – silné frustrace.

Ubytovně, kde jsme strávili celých 7 čili sedm dní, jsme říkali hotel. Z recese. Jediným štěstím/smůlou (doplň dle míry chlípnosti) bylo, že jsme si zabrali oddělené pokoje pro hochy a dívky (agronomové z Kněževsi totiž neumějí počítat do čtyř – původně jsme měli slíbeny pokoje právě s takovýmto počtem

lůžek). V nejlepší tradici zemědělských objektů jsme se dočkali skřípajících a rozpadajících se železných paland s nestejně vysokými matracemi (takže již chmelnicí samou pořádně zkoušená páteř dostávala v noci další záhuľ), absence pitné vody a sociálních zařízení, které v nás vyvolávaly představy koncentračního tábora. Naštěstí jediným šokem, kterého se nám ze strany sprch dostávalo, byly občasně (časté) výpadky teplé vody, zásoby cyklonu B už asi vplýtvávali na předchozí brigádě.

Přesto se nám dostalo rafinovaného pokusu o likvidaci brigádníků. Šlo pochopitelně o salmonelózu až na kost prorostlé šunkafleky, na kterých si z naší skupiny asi nejlépe pochutnal prof. Jirman. Výtěr (čti: ponižující šfou-rání se v intimních místech čímsi, co nemá daleko k vánočnímu stromečku), který jsme povinně absolvovali po návratu, naštěstí ukázal, že naše várka zasažena nebyla. Přesto bych se po konzumaci snídaní (ty kupované se daly jíst), polévkových svačin (už jste jedli blátivou dršťkovku se špagetami??), obědů (tak masné rizoto jsem ještě neviděl), odpoledních svačin (osvědčená kombinace chleba + neidentifikovatelné cosi vydávané za pomazánku opět zafungovala) a večeří (máte rádi smažený salám s rozvařenými brambory?) v polních podmínkách nedivil, kdybychom nějakou tu chorobu dostali.

Čo si mal z matematiky?!? aneb pracovní prostředí chmelnice

„Práce na chmelnici je ubíjející. Je zhruba stejně kreativní, jako studenti PORGu, zato však o poznání blbější.“ – PORGazeen 28

Představte si pole. V tom poli je zapíchnáno několik set sloupů, nad nimi vedou dráty, na kterých jsou zavěšeny dráty směrem dolů. Pod nimi se ve vyrovnaných řádcích nacházejí malé chmelové rostlinky. Vy vyfasujete jeden řádek, je vám ukázáno, kterak musíte tři stejně velké šlahouny zavést na drát, ostatní otrhat a nechat jednu rezervu, hodná a milá paní (nevadí, že neumí pořádně česky) vám vysvětlí, že ke každé babce vedou dva dráty – pokud ne, musí je speciálně vyčlenění jednotlivci nahodit –, že když budete motat po směru hodinových ručiček, pravotočivý chmel spadne a budete to muset přemotat a X dalších nezbytných pouček, které vzápětí zapomenete.

Začnete pracovat a sami si libujete, jak vám to pěkně jde, jak se ten chmel dá namotat klidně i obráceně a nic se nestane, že není problém namotávat všechny šlahouny najednou a ne po jednom, že přepichovat dráty je zbytečnost, když k nim šlahouny dosáhnou a že se koneckonců na vytrhávání přebytečných chmelových porostů můžete vykálet. Pískáte si a vesele se usmíváte na svět kolem sebe...

Ale jen do chvíle, než přijde kontrola. Ať již je to „zdvořilý a přátelský“ Slovák Lubo nebo „ještě zdvořilejší a ještě kamarádštější“ Slovák Jogi, nechá vás přejít si řádek, a když se mu nebude líbit, klidně vás vrátí podruhé, potřetí, podešáté – a vy se budete s jednou babkou plácát třeba hodinu. Oblíbené hlášky jako „Čo si mal z matematiky?“ – máte namotan špatný počet šlahounů na drátu nebo jste nechali příliš mnoho rezerv (argument, že se jedná o rezervy rezerv ne-

funguje :o) – či „Příště s sebou hodinky na chmelnicu, vraj?“ – namotali jste šlahoun obráceně – pak létají vzduchem až nepříjemně často. Pokud zrovna nesedí v babosedu s placatící bromhexin a neprovolávají slávu Lašákovi, Bondrovi či jinému hokejistovi slovenského dream teamu, můžete počítat s tím, že uděláte asi tak třetinu práce. Ale zase pořádně.

Nesmíme zapomenout ani na zhoubný vliv počasí. Když prší, pracuje se – do té doby, než začne pořádný chcanec. Posezení v babosedu s Jirmanovými slovenskými vtipy je příjemnější, ale zoufalství může propadnout ten, kdo očekává, že se po uklidnění přeháňky na rozbahněné pole připomínající spíše močál makat nepůjde. Není chcanec => není flákárna a vy se musíte brodit půlmetrovými vrstvami rozmoklé zemědělské půdy a zavádět agresivní a mokré babky. V průběhu týdne se navíc podmínky zhoršují a chmel roste rychlostí 15 cm za noc, takže vás ani profesor předčítající Krausova Medová léta nemůže zachránit před stále zřetelnějším šilensstvím.

To se projevuje prostě. Ať chodíte kdekoli, máte před očima hradbu drátů. Každá rostlina vám připomíná chmel. Když jdete spát, zavádíte ponožky okolo tyče palandy, a sotva zavřete oči, vidíte babku, která se vám pomalu ale jistě ovívá okolo stehů nahoru (pochopitelně proti směru hodinových ručiček).

Prachy! Prachy! Více prachů!

Jediné, co nás ještě drželo při životě, byla vidina finanční odměny. Jenže. Pokud neuděláte více než 190 babek v průměru denně (= 380 drátů/den), počítá se vám každá pouze za padesátník. To znamená, že 4 zavedené dráty se rovnají jedné koruně. Za den je reálné udělat sotva něco přes 100. Máte-li štěstí na pěkný řádek, stihnete i 150–200.

Výsledkem je průměrný týdenní plat 71,- Kč (ještě jednou upozorňuji, že se nejedná o denní, nýbrž skutečně TÝDENNÍ výdělek) po odečtení výdajů za jídlo a ubytování. A byli i lidé, kteří dopláceli. Navíc je systém postaven na hlavu, protože nejvíce nedostanou ti, kdo poctivě opečovávají všechny kytičky a snaží se odvést co nejlepší práci, ale ti, kdo se snaží zavádění všemi možnými způsoby ošidit a jet co nejrychleji na úkor toho, že do druhého dne rostlinky spadnou.

Resumé

Máte-li alespoň špetku rozumu v hlavě (či jiných částech těla), nejezděte příští rok na chmel. Budete dřít jako otroci, abyste si vydělali za týden tolik, co v Praze za 2 hodiny podprůměrné brigády. Po poli za vámi bude chodit otravný Slovák a buzerovat vás, aby se ukázal před holkami, které z něho mají akorát tak srandu, což ovšem při své inteligenci nechápe. Nebudete mít pořádné jídlo, koupat se budete v podmínkách, nad kterými by hygienik zaplakal, a v noci si kvůli „vtipným“ postelím ani neodpočnete. Tak si spočítejte, jestli vám to za to stojí. :-)

Tomáš Krajča

P. S.: Malý chmelový slovníček

agronom = vidlák

babka = chmelová rostlinka

babosed = maringotka

bromhexin = alkoholický nápoj s více než 70 % alkoholu, typicky slivovice

chcanec = prudký a vytrvalý déšť zne-možňující práci na poli

píchák = pracovní nástroj na do/přepichování drátků

Glosy

Řádově o řád více

Je tomu již pěkných pár měsíců, kdy jsem byl přistižen a chycen za slovo při chybném používání výrazu *řádově*. Jakub Krč mi tehdy vysvětlil, že *nelze říci řádově pět či řádově deset*, protože řád v matematice znamená jednotlivé cifry – řád jednotek, desítek, stovek, tisíců atd. atd. Když jsem se s nesmyslnými větami „*Bude to trvat řádově patnáct minut*,“ či dokonce „*Může to být řádově o jednu dvě hodiny více nebo méně*,“ setkal u profesora matematiky, trochu mě to zarazilo. Takže pro jistotu: slovo *řádově* můžeme použít pouze ve spojení *řádově jednotky, řádově desítky, řádově stovky*. Příklad věty s tímto výrazem tak může být kupříkladu: „*Bude to trvat řádově desítky minut*.“ Druhou možností je pak samotné slovo *řádově* – je možné říci, že „*výsledek bude v tomto případě řádově vyšší*,“ či že „*nakonec to zabere řádově více času*,“ čímž chceme vyjádřit změny hodnot na úrovni řádů – z dvouciferného výsledku se nakonec vyklube číslo čtyřmístné, namísto 10 minut práce zabere třeba 150.

Tomáš Krajča

Lidé z metra

Známe je. Proklínáme je. My, kteří jezdíme tramvajemi, zjišťujeme, že v Praze žije mnohem více lidí, než jsme si mysleli. Poznají se snadno: V šedivých fráčcích, v rukou kufříky nebo mobilní telefony.

„Haló? Ne, zrovna jsem v tramvaji. Cože?“

V prvních zářijových dnech vy-padali trochu zmateně, na tvářích měli jakoby omluvné výrazy. Rozhlíželi se a skoro mrkali na slunci, když museli vylézt ze svých oblíbených temných tunelů podzemní dráhy. Nyní se v tramvajích cítí jako doma.

>>

Smažili jsme se na oleji

Ohlasy z Berounky, Jak jsme přejeli rozvědčíka, So long and thanks for the fish, Neexistující chata a hrnce pod vrbičkami či prostě jen Voda. To je reprezentativní výběr názvů, které mohla nabrat – ale, jak jste si jistě všimli, nestalo se tak – reportáž z jedné letní ŠvP.

Proč jsem nakonec volil ke kulinařským oblakům zavádějící nadpis, pod kterým si čtenář s průměrnou představivostí vybaví mimořádně ohavný způsob kanibalismu a flagelantsví za použití rostlinného oleje? Přeložíme-li si jeho poselství jinak, dá nám totiž poměrně přesný obraz sedmi dnů, které strávila plynule se zmenšující skupinka porgáčů mezi 19. a 26. červnem. v kraji Oty Pavla.

Jméno tohoto spisovatele je s krajinou Berounky neodmyslitelně spjato. Snad každý ví, kam se má chodit na ryby, že nejlepší restaurace je U rozvědčíka a že ledňáčka pádlem pražit nesmíte, i kdyby vám zrovna kálel na čepici. Z pohledu organizátora vodáckého výjezdu se jedná o řeku naprosto ideální, neboť podél ní vede železniční trasa Praha–Plzeň, takže odpadají problémy s dopravou a je možné kdykoli kohokoli jednoduše odeslat vlakem domů, ukončit celou ŠvP je možné naprosto kdekoli a netřeba s sebou tahat objemnou lékárníčku a zabírat místo v krosné desetikilovým balením sádry pro všechny případy. Navíc je možné vzít s sebou i méně zkušené vodáky, protože Berounka je jednou z nejjednodušších českých řek.

Vlastně se skládá ze dvou pravidelně se střídajících typů vody: olej a ještě větší olej. A abych nezapomněl – ještě musím zmínit občasná zpestření v podobě olejů. Jindy ale řeka teče ještě

méně, a to už je pikantní Vegetol. Co se jezů týče, dělí se na dva typy – neprůjezdné a triviální. Jedinou zajímavostí je pak sjízdný náhon v Berouně, který byl však jako na potvoru v době našeho průjezdu tímto středočeským městem uzavřen.

Zatím jsem vám Berounku vylíčil jako hotový ráj. Ovšem pozor – i zde je možné zažít horory, které si nezadají s kultovními díly Alfreda Hitchcocka. Ptáků se bát nemusíte, zato si ale dávejte pozor na vrbičky, kde je možno za neblahých okolností utopit hrnce. Vyvarujte se též spaní na terase pod okapem neexistující chaty, od které paní profesorka Podaná nemá klíče. Mohlo by se vám totiž stát, že se v noci spustí bouře a vy ráno zjistíte, že mokrý je nejen vnějšek vašeho spacáku, ale vše až po spodáry. Tedy – splníte-li ještě jednu podmínku: jmenujete se Honza Hrubeš.

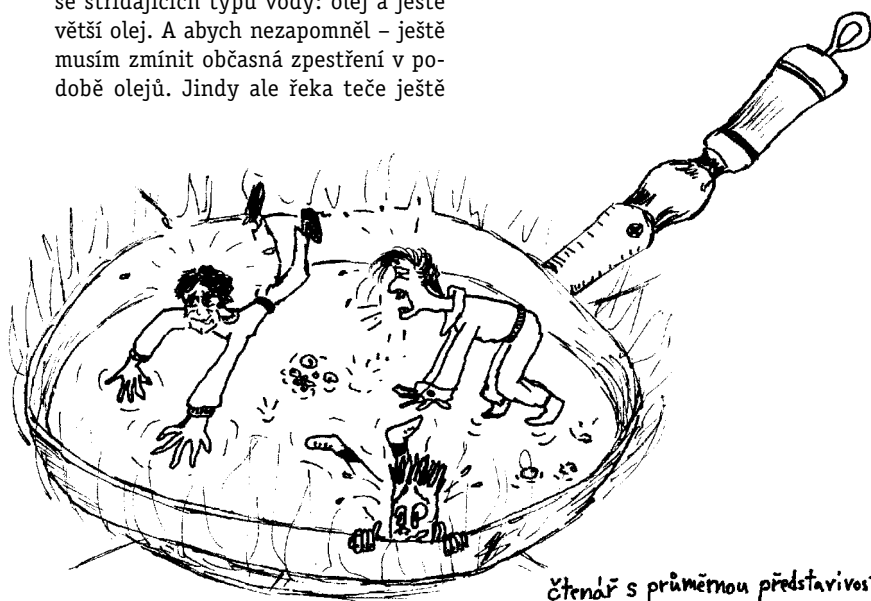
Náš výlet díky této a řadě dalších osobností nabral leckdy groteskní podobu, které se dnes smějeme, ale před pár týdny tomu bylo jinak. První den byl idylický. Od zkušených harcovníků v bufetu chrátského kempu jsme se dozvěděli, že socialismus a katolická církev je vlastně totéž, po dobře myšleném upozornění na náš neodbytný pocit, že dávat si páté pivo během hodiny a půl není dobrý nápad, přešli tito hospodští filozofové k atraktivnějšímu tématu veřejných domů a nejstaršího řemesla světa.

První, co jsme jako služba museli ráno dalšího dne udělat, bylo nakoupit. Postupně jsme si nechali poradit od vlastních mozků (nic moc), obězní, leč

dobromyslné skladnice a pokladního s notně prošeďivěným vousem, co všechno je možné nacpat do rizota pro patnáct lidí, načež jsme koupili asi tak dvakrát tolik rýže, než bylo potřeba a jednu pikantní směs pro obveselení nezkušených táborníků důvěřujících našemu kuchařskému umění (feferonky, které nikdo v rizotu nečekal, pak byly pro naši vařící skupinku zdrojem dobré zábavy po celý večer).

Malou peripetii bylo, že po první profesorské těstovinové šlichtě skončil pan Hrnec i jeho malý synátor v hluboké vodě pod vrbičkou. Celé tři dlouhé dny se nevařilo a pojídaly se studené večeře, než se profesorům podařilo za nekřesťanskou cenu vykoupit cosi, co podezřele připomínalo kovový lavor. Na šlichtu byl ovšem dobrý dost, a tak jsme stihli ještě stvořit naše úžasné rizoto (musím se pochlubit – trefil jsem naprosto dokonale rýži, takže byla správně měkká a ani se nemusela přisolovat, jsem prostě drsný kuchař :o). V míře šlichtovitosti, nechutnosti a radioaktivity jsme ovšem byli překonáni Jimmyho službou. Její výtvar si zaslouží samostatný odstavec.

Poslyšte recept na královskou sladkou šlichtu z těstovin: *Nakupte pět pytlíků těstovin (pochopitelně o různé době vaření v rozmezí 5–30 minut), co největší počet ovocných kompotů rozmanitých druhů (broskev, třešeň, švestka, mandarinka, borůvka nebo jiné dle libosti), cukr, tvaroh, mléko a Granko. Do lavoru na deštovou vodu z neexistující chaty, od které paní profesorka nemá klíče, nakupte (technická poznámka ke kydání: provádí se tak, že se pětičlenná služba shromáždí okolo nádoby, každý popadne jednu otevřenou sklenici či plechovku a na povel současně s ostatními ji vhodí dovnitř; tento postup opakujeme dle potřeby, dokud je co kydat) vše vyjma těstovin a kakaa a řádně to týden nemytýma rukama promícháme, až vznikne tekutá fialová hmota, kde na rozdíl od jogurtů z televizních reklam skutečně plavou velké kousky ovoce. Mezitím je nutné na otevřeném ohni vařit těstoviny právě tak dlouho, aby polovina byla rozvařená, zatímco druhá polovina bude mít konzistenci dobře vydělané sobí kůže. Následuje jedna z nejobtížnějších operací přípravy, které se účastní tři osoby aktivně a zbytek tábora pasivně jako pozorovatelé (z jejich strany je nutná psychická podpora, vhodná je meditace půl hodiny před jídlem, modlitba či vroucné výkřiky jako „Prasata!“ „Kdo to má žrát!“ či „Zlatej*

Čtenář s průměrnou představivostí

Štědrónín!!!“). Jedna osoba uchopí pevně do ruky rybářský podběrák (nemytý), zbylé dvě do něj vykopí obsah hrnce. Má-li síť podběráku dostatečně malá oka, je docela možné, že vám uvnitř zůstane i více než polovina těstovin. Obsah podběráku následně vykydáme zpět do hrnce umytého v Berounce a smícháme jej s předem připravenou sladkou fialovou hmotou. Pečlivě promícháme a nakládáme špinavým ešusem (tento proces je vlastně naruby obráceným kydáním, je tedy nezbytné zanechat na trávě kempu vizítka v podobě minimálně dvaceti procent celkového množství šlichty), zájemci dozdobí Grankem či jinou tuhou, hnědou hmotou. Celý kemp jí pochopitelně pouze jednou lžící, kterou si všichni mezi sebou poctivě střídají po jednom soustu.

Spali jsme v kempech a pravidelně se potkávali se sportovně založenými, leč fotbalovým míčem a náladou hrát v prudkém dešti mezi rozestavenými stany nevybavenými mladými muži. Zatímco ve dne jsme trpěli pod tropickými vedry, proti kterým nepomohlo ani máslo na hlavě pod namočenou čepicí a otevřený opalovací krém v pravidelných intervalech cákající na záda díky důmyslně sestavenému kladkostroji, noc se nesla ve znamení bouří a lijavců, kterým padl za oběť zbytek mého chleba a toaletní papír, kterým se po noci mimo ochranu stanového plátna ani ten konečník vytrít nedal.

Z významnějších událostí ještě jednou zmíním přespávání na neexistující chatě, od které navíc paní profesorka nemá klíče. Také neví, kde se přesně nachází, ale to je jen zástupný problém pro to, že není známo, zda bude možné

ve zmiňované neexistující chatě přespát, neboť se zde mohou nacházet někteří z četného zástupců příbuzných. Zatímco já s Jirkou jsme poměrně poklidně přečkali deštivou noc pod stanem mimo areál zahrady rekreační budovy rodiny paní profesorky hlídající lodě, zbytek si ustlal na terase a promokl tak, že ještě dva dny poté sušil v každou příhodnou chvíli spacáky.

Veselým zpestřením se nám v průběhu přesunovací části dne stala skupinka nezkušených vodáků, kterým se podařily tak neuvěřitelné kousky jako ztratit na jezu víko od barelu (avšak sám sud v lodi zůstal! Nepochopitelné.) či udělat do plastové lodi díru zvíci dobrých třiceti centimetrů na délku (a tohle NENÍ hyperbola!). Další legraci už jsme si obstarali sami, především s přispěním primánů, kteří prosadili do obecného užívání jazyk, který toho má méně společného s češtinou, ale obyvatelé jednoho moravského města na pět ho jistě budou dobře znát, o gestech a výrazech nemluvě. Sekundáni se zase chytili nabídnutého scénáře desátého až dvanáctého dílu Hvězdných válek s Brundibárem a Špekounem.

Kdybych to měl uzavřít jinak než obligátním „letošní voda se povedla, byla tam spousta legrace, všem se nám tam líbilo, příště nejspíš pojedeme zase, pokud se teda nebude obcházet Lipno, bla bla bla, ble ble ble“, napsal bych asi: Ano, smažili jsme se na oleji. A to dobrovolně a rádi. A komu se to nepozdává, ať si na Pešiceho tajné zbraně pozor dává.

Tomáš Krajča

„No to koukám, jak si mladý seděj a starý stojej nad nima.“

Učí se velmi rychle věty v „tramvajštině“ a usmívají se, jak jim to jde.

My, kteří jezdíme tramvajemi, přicházíme o svoje království. Co když se Lidem z metra tramvaje zalíbí a i po Vánocích, ke kterým snad dostaneme znovuotevření podzemky, budou jezdit tramvajemi?

Jana Lubanová

Tajemství nových profesorů

Na PORG pochopitelně opět přibylo několik (staro)nových profesorů a profesorek. Nejsou to však tradiční středoškolské vyučující. Jedná se o zajímavé osobnosti, které před nebohými studenty tají řadu strašlivých činů. Jejich tajemství ale vřou pod pokličkou a snaží se vydobýt si cestu na povrch. Aby zabránili nejhoršímu, uchylují se tato individua k vychytralým kličkám a vše, co si najde cestu na povrch (žel včetně životně důležité vykládané látky), obracejí směrem k tabulím, takže se k našim sluchovým orgánům dostane jen nevýrazný a nicneříkající šepot. Slibujeme vám ale, že se pokusíme nepropadnout z příslušných předmětů a odhalit tato mystéria, která si nezadají s tajemstvím Velkého Vonta.

Tomáš Krajča

PORG sportuje

Na PORGu se začalo slibně rozvíjet hned několik sportovních aktivit – a to i přes finanční nepřízeň „úzkého vedení školy“ (každý přece víme, co to je.). Je to zejména účast v poháru středních škol ve florbale, ale také trochu mimochodem i účast týmu Torpedo PORG tvořeného především sextány v 8. skupině hanspaulské ligy (bohužel zatím nepříliš úspěšná – ale ono to přijde. I když porážka 0:8 od lehce neo-

>>

taneční

literatura

sako a batoh? tak to bude za šest korun slečno, minule jsem říkala, že tohle oblečení je nevhodné. nebyla? a předtím? ani u zápisu? letáček jste nečetla? píšeme tam o šatech s širokou sukní!

legitimaci si vyzvedněte o přestávce na prodlouženou židni kamarádi, jen rodiče a sourozenci, ti ale nesmí volně pobíhat!

doprava, prisunout, přešlápnout, doleva.

přestávka je až za půl hodiny

tentokrát jdeme přes paty

limonádu pijeme jen na židlích po straně

jmenuju se petr svoboda. máš doma nějaké zvíře?

nebav se! čekáme jen na vás, až si to dopovíte

končí se v deset deset, ty už chceš pryč?!

tak čau, jedu autem

nepočkáme na 22? do toho X-A se asi nedostanem

dobrou, tak zase příště, nebo si zavoláme, jo?

Tereza Mašková

Šumava v šesti lidech

To, že nás jede šest, ještě neznamená, že nejsme škola v přírodě.

Během květnového bloudění školními chodbami a přemítání o smyslu života jsme se čirou náhodou dostaly i před žlutý portál, ze kterého právě vycházela tajemná postava.

„Paní profesorko! Máte ještě místo na vaši ŠvP?“

Postava, která opravdu nápadně připomínala prof. Kusákovou, se rozesmála. Později jsme zjistily, že na její projekt se zatím přihlásili jen dva primáni. A tak tomu i bylo. Jelo nás šest, čtyři studenti a dva dospělí: primáni Jakub Honců a Honza Kodad, my dvě a profesorka Kusáková s přítelem.

DEN PRVNÍ

Z Prahy jsme jeli do Sušice a pak do Antýglu (našeho kempu). Autobus přijel sice poloprázdný, ale jiná škola v přírodě, která nebyla dost moudrá na to, aby jela v šesti lidech (ne, prof. Výšková, neberte to osobně), ho celý zaplnila. Nakonec jsme se tam vešli i s davem vesničanů, kteří útočně nastupovali na dalších zastávkách, a celkem pohodlně dojeli do kempu. S ubytováním kupodivu nebylo moc problémů, kemp byl natolik luxusní, že jen za 10 Kč jsme mohli 5 minut používat teplou vodu ve sprše! Řeka Vydra byla zdarma. A ani nebyla tak studená, jak jsme čekali.

K večeru jsme se po horkém dni vydali na malou procházku po okolí. Když jsme se asi po hodině začali vracet, zaslechli jsme podezřelé zvuky, jako by na listy stromů dopadaly první kapky

deště. Primáni si zapomněli zavřít stan a profesoři si ho postavili v dolíku, takže jsme byly jediné, kdo měl po mokřím návratu suché nocoviště. Bouře byla sice krátká, ale zato nápaditá.

Počet much ve stanu: nekonečno.

DEN DRUHÝ

V devět hodin nás profesoři vytáhli na první túru, a tak jsme statečně vyrazili směr Modrava, Tříjezerní Slat, Srní a zpět. Bylo horko. Bylo horko. Bylo. No nic.

Primáni nám začali být podezřelí, protože kdykoliv jsme kolem nich prošly, nebylo jejich téma hovoru jiné než prof. Profota, Sebastián a vyrabovaná lednička.

Navštívili jsme místo, kde byla tři jezera a spousta kytiček. Roztomilé.

Slunce se chovalo naprosto sebestředně a zalezlo za mraky právě na tu chvíli, kdy jsme se v Srní při svačině schvali do stínu pod stromy. Samozřejmě vylezlo hned, jak jsem se zvedli na další cestu. A abychom si ji zkrátili, přeskákali jsme přes řeku po kamenech, místo abychom hledali můstek. Jen „pan profesor“ se bál vody a raději šel divočinou po druhém břehu, dokud nenarazil na most, po kterém přešel suchou nohou. Večer jsme se šli koupat, snědli jsme spoustu zmrzliny a instantní těstoviny. Taky jsme zjistily, že jsme dost spálené. Zatím vychází na každý den jedna katastrofa – zítra očekáváme zemětřesení. Stan jsme si vystříkali repelentem.

Počet much ve stanu: dvě.

DEN TŘETÍ

Ty dvě mouchy známe už tak důvěrně, že jsme si je pojmenovaly po aktuálních tématech: Profota & Sebastián. Když jsme ráno otevřely stan, který se přes noc změnil ve výheň, přidali se k našim kamarádům ještě Lednička, Krč a Podaná. Pán v obchodě s potravinami nám i dnes připomínal skřeta. Autobusem jsme se dopravili do Modravy a pak se vydali pěšky podél potoka na okruh přes prastarou hájovnu. Při zastávce jsme meditovaly o primánském humoru. Celou dobu si vytrvale házeli plastovou lahví a pouštěli si ji po vodě. Jsme rády, že je ještě někdo natolik nezkažený. Jejich tři oblíbená témata v nás dokázala udržet dobrou náladu, i když kvůli vedru a bolestem spálených nohou jsme ji už pomalu ztrácely. Při zastávce na zmrzlinu jsme se dozvěděli, že nejmenovaný třídni primy má místo plicních sklípků sklípky vinné, a o Sebastiánovi víme už úplně všechno, i když jsme ho v životě neviděly. Být s primány na ŠvP je docela zábavné. Z Modravy jsme měli jet do kempu zpátky autobusem, ale zastávka nás přivítala jen opuštěnou karosou bez řidiče. Čekali jsme dlouho a profesoři stále zkoumali jízdní řád, jestli neudělali chybu. Nakonec však přijelo veliké červené auto, z něhož vystoupila jakási blondýnka a posleze i pan řidič. Byli jsme rádi.

Večer jsme si četli, vařili a povídali.

Počet živých much ve stanu: tři.

Počet mrtvých much ve stanu: mnoho.

DEN ČTVRTÝ

Šli jsme celkem obyčejný okruh přes Horskou Kvildu a další ze slatí. V potoce jsme objevili oblíbená zvířátka prof. Fořtíkové, totiž chrostíky. Také jsme málem šlápli na zmiji, co se v pohodě vyhřívala vprostřed cesty, a zhlédli krávu, která podle primánského úsudku vypadala úplně jako Sebastián. Večer jsme byli hodně, hodně unavení a vytahovali na denní světlo mastičky proti spáleninám a bolestem zad. Dokonce jsme i vzdali krátkou cestu do restaurace a uvařili si další z instantních těstovin. Skládali jsme při tom „surrealistické“ básně, např.:

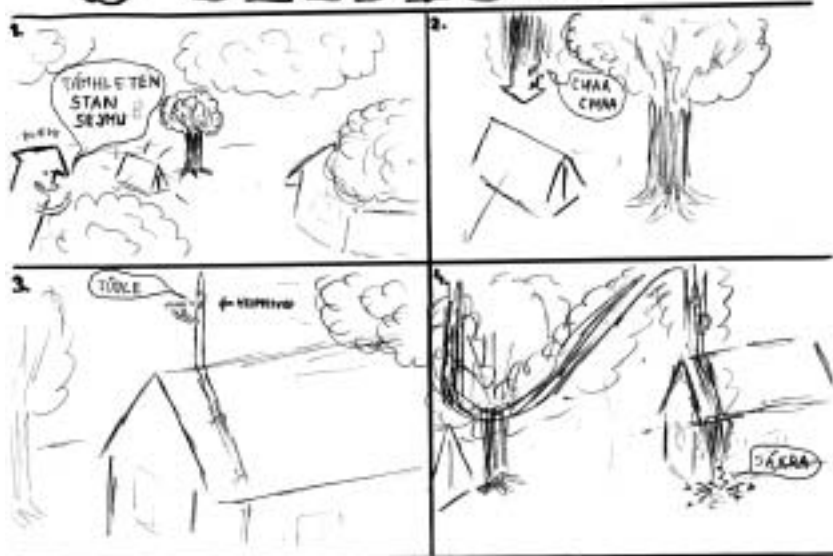
Tramvaj

Tramvaj, tramvaj, tramvaj.

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ 10

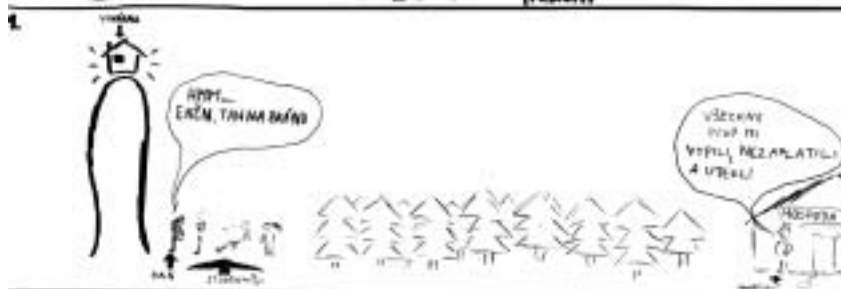
O BLEŠKOVÍ

SEBÍK V GIZÍM STANU

NA ŠVP PANA WYFOUSA

Primánské komixy o „Šumavě v šesti lidech“

nacistického družstva Sestra Sojka zamrzí.). To všechno navíc i přesto, že nám bylo svého času zakázáno na fotbalový trávník vstoupit v kopačkách.

Tomáš Krajča

Cestou z Korábu I.

Komu se někdy poštěstilo scházet z Korábu směrem k Porgu sytý a neztlučen, ví, že tato cesta se Stověžatou u nohou má svá nepopsatelná kouzla. Přesto bychom se alespoň některá z nich pokusili p. t. čtenářstvu na stránkách nejbližších Porgazeenů popsat.

V poslední době jest mi scházeti z Korábu cestou lemující okraj parku. Původní scházecí cestu totiž zatarasila nabubřelá betonová novostavba. I když se nejedná o trasu nejkrásnější, je zcela určitě nejkratší – alespoň tak pravili studenti, kteří to za pomoci různých teodolitů, monolitů, igelitů, teleskopů a rektoskopů změřili na centimetr přesně pod vedením pana řídícího v hodině zeměpisu. Scházejíce onou stezkou, nemůžete si nepovšimnout automobilu značky Wartburg (SPZ AV 30 34), který již léta stojí u obrubníku a plní funkci sklepního prostoru. Skutečně. Nakoukněte do okénka a zřete – sololity, polystyreny, škrpály, oblečení, hadry, kosti, kůže, kompoty, lyže, brusle, přezkáce, bečka s kysaným zelím, seno, lopata, akvárium, knihy, brusný papír a skelná vata. Tedy to, co běžně nalézáme ve sklepeních paneláků a činžáků. Jak prosté. Proslýchá se, že si majitel wartburgu spoří na autobus.

(marval)

Cestou z Korábu II.

To jsme takhle prvním říjnovým odpolednem scházeli s Michalem Arnotem a Danem Přibíkem z Korábu na Porg, sytí a nezbití, když tu jsme před sebou spatřili sebevraha. Zprvu jsme netušili, s kým

>>

Nu, posuďte sami.
Večer se nám dostalo zpráv z „vody“ od p. p. P. a p. p. P. (Příbík, Podaná).
Primánům už zase volá Hanki.
Počet much ve stanu: tři.

DEN PÁTÝ

Původně jsme tento den měli vstát na autobus v 6:00, ale byla taková bouřka, že i prof. Kusáková uznala, že tahat nás ven by bylo týráním zvířat. Hurá!

Tak jsme se hezky vyspaly a dopoledne jsme trávily ve společenské místnosti, která silně připomínala jídelnu na Luční boudě. Kreslily jsme mapy vymyšlených zemí, kde se vyskytují takové lokace jako Klausův potok (vytékající z řeky Kill) nebo Krčina. Primáni si ve stanu kreslili komiksy o svých oblíbených tématech.

Po obědě nás profesori přece jen vytáhli na malou procházku. Zpočátku se nám moc nechtělo, ale protože nebylo vedro a byl příjemný deštový vzduch, nakonec se nám to moc líbilo, i když Modravu už známe jako svůj druhý domov.

Večer jsme strávily v restauraci u smažáku, a když dorazili i ostatní, hráli jsme asi hodinu šipky.

Počet much ve stanu: dost těžko říct.

DEN ŠESTÝ

Na zastávce autobusu, kterým jsme měli jet, se už hodinu předem začala shlukovat nějaká obrovská škola v přírodě. Potom, co jsme si tam stoupli i my, dorazila ještě jedna škola. Taky obrovská. Obě začaly vymýšlet bojové plány, jak vykopou z autobusu všechny kromě sebe, my jsme se rozhodli diplomaticky vyjednávat. Protože my – my jsme PORG. Nakonec jsme se tam vešli všichni a k tomu ještě několik čilých babiček, které vypadaly při nastupování do autobusu jako vojevůdkyně.

Vyrazili jsme na hrad Kašperk. I když je zmodernizovaný, vypadá celkem hrabovitě. Pověst praví, že o půlnoci se na hradbách zjevuje bílá paní, co čeká na šlechtěného zachránce. Ten musí strašnému ohnivému psu sebrat jeho poklad a donést jí ho. Domluvily jsme s profesory a primány, že to uděláme a bílou paní si odvezeme do Prahy jako ducha PORGu. Plán nám překazil pan průvodce, který nám neřekl, kde je ten pes ukryt. Co se dá dělat.

Autobus zpátky byl skoro prázdný, ta škola se asi rozhodla jít zpátky pěšky. My jsme se svezli až do Čenkovy pily a odtamtud jsme šli po červené cestou, kterou jsme už znali.

Večer jsme si udělali táborák. Chvilku nám ale trvalo, než jsme ho připravili. Jít na dřevo by nebylo tak těžké, spíš

byl problém s ohněm jako takovým, při zarputilosti „pana profesora“, který tvrdil něco o tom, že zapalovat oheň s papírem je barbarství. My ostatní jsme byli přesvědčeni, že barbarský oheň je lepší než žádný. Napadlo nás jít k ohništi vedle, kde již opékali špekáčky nějací Němci. Chtěli jsme použít anglickou větu: „Can I borrow your fire, because our fire does not fire?“ Než jsme se odhodlali vyrazit, oheň „pana profesora“ už konečně hořel, tak jsme se usadili a povídali si o přezdívkách profesorů (např. Wyfus, Příbblík, Kantkemon, Myška Fanyška) a četli si primánské komiksy.

Počet much ve stanu: stálá trojka.

DEN SEDMÝ

Odjíždíme. V poklidu jsme si zabalili věci a odjeli téměř prázdným autobusem do Sušice, kde jsme se najedli a hráli karty. V autobusu do Prahy bylo vedro jako na poušti a my neměli hrby, do kterých bychom si mohli uložit zásoby pro přežití, takže jsme pomalu vedrem skomírali.

Počet much ve stanu: no, jestli tam nějaký zbyly, tak už asi nebudou živý.

*Markéta Zelená
Jana Luhanová*

PORGAZEEN

hledá sponzory

Každá stokoruna dobrá!

Kontaktujte nás

(valasek@porg.cz)

Bylo nás pět (+2)

aneb Znojemská pánská jízda

1. den

Přijeli jsme do Znojma vlakem.

Prohlídli jsme si Znojmo. Ubytovali jsme se v ubytovně.

+ naučili jsme se mariáš, sklepení ve Znojmě, prapodivný úkaz na věži, pan prof. Profota (skutečně se na Moravě vyzná), překvapila nás ubytovna

- dlouhá cesta vlakem, hrozné vedro

2. den

Dali jsme si na rozjezd na kole Znojmo + Šóbes + Vranov (a zpět) = 64 km

+ průvodkyně na vranovském zámku, krásné víno na Šóbesu, visutý most, MS 2002, tříhodinová kupačka se hrou „kde je žalud“, jídlo ve vranovské restauraci, vranovská ledová tříšť

- šílené vedro, velké kopec ze Šóbesu (nahoru)

3. den

Znojmo + Retz (A) + Hardegg (A) + Čížov + Znojmo = 64 km

+ Rakousko je daleko čistější, hrad Kaja - i když zavřený, obrovské sídlo v Hardeggu, větrný mlýn, číšnice v Čížově

- strašné vedro, drahé Rakousko, stoupák z Hardeggu, nebyla kupačka, Oskarovi oteklo první ucho, MS 2002 (neviděli jsme)

4. den

Jedeme do Vranova autobusem s tím, že se budeme vracet pěšky.

+ nauka o ženách, kupačka na Vranově, pěšky jsme se nevrátili (jeli jsme zase autobusem), vranovská le-

dová tříšť, žalud se nám ztratil - hra „kde je šiška“

- nepředstavitelné vedro, MS 2002 (Argentina prohrála), Oskarovi oteklo druhé ucho, večer byla dokonalá bouře

5. den

Znojmo + nemocnice + Plenkovice + Lapikus + Znojmo = 50 km

+ Oskarovi nic neoteklo, dva a půl pekáče výborného domácího rybízového koláče, Hanki nám zařídil dobrého průvodce, dvě fajn kupačky

- hrad Lapikus - podle Hankiho vyprávění jsme čekali více než čtyři na sebe nenavazující stěny, pro změnu vedro, jeli jsme do nemocnice s Oskarovým ušima, Oskar zůstal na ubytovně

6. den

Bus: Znojmo-Vranov, pochod: Vranov-Čížov, bus: Čížov-Znojmo

+ předčítání z knihy s logickými úlohami, visutý most (zavřený), zátaras v Čížově

- vedro, žádná kupačka, MS taky nebylo, zabloudili jsme

7. den

Znojmo + Šatov + Znojmo = cca 25 km, no a Znojmo-Praha

+ zajímavá prohlídka vinařských závodů, restaurace Modrý sklípek v Novém Šaldorfu

- balení našeho neuklizeného pokoje, odjezd domů

Jakub Teplý

máme tu čest. Došlo nám to až ve chvíli, kdy si onen vytáhlý, asi třináctiletý chlapec bez jediného slůvka lehl hlavou dopředu na skejt a po několika odrazech paží a bez jediného hlesu se spustil po příkře se svažující silnici. Kladívka dělníků stojících na lešení oněměla úžasem. Zatížený skejt nabíral rychlost. Už už se zdálo, že frekventant Korábu skončí s rozpuštěnou lebkou pod některým ze zaparkovaných aut, čímž zamění svou lehkou mozkovou dysfunkci za těžkou, ale v poslední chvíli se mu našťastí podařilo stočit prkýnko mírně doleva (z boční ulice zrovna nevyjízďelo žádné auto) a narazit „pouze“ do obrubníku a „pouze“ bokem. To už jsme k němu sbíhali, nevědouce, budeme-li chytat rozkutálené vnitřnosti nebo narážet vyražený dech. Evangelík Arnot se již dokonce chystal křítit „in articulo mortis“. Sebevrah ležel a držel se za břicho. Příbík ho zkušeně prohmátl, teprve pak mu dovolil vstát. Sebevrah za celou dobu nevydal ani hlásku. V mírném předklonu odkráčel směrem k domovské škole. Vstříc novým pokusům. Vstříc novému osudu!

(marval)

Obědová přestávka. Vyběhnout ze školy, prodat se davem kuřáků, dojít na okraj Braunerovy ulice a je to tu: Restaurace U Hlaváčka. Příjemné prostředí s nízkými cenami, poetický název a to vše pouhé dvě minuty od školy!

Všechno má ale svůj konec, restaurace zkrachovala (místo ní je v Braunerově číslo pět Čínská restaurace s „čínskými cenami“).

Malou náplastí je nám pizzerie, která poetický název nemá (La Botte), o příjemnosti obsluhy by se dalo debatovat, vysoké ceny vyvažují leda tak nízké stropy a navíc je to dál.

Hlaváčku, vrať se!

Tereza Barvínková

Výcvikový tábor KG: Běstvína

Přišlo září a s ním i čas Zkoušky nových adeptů. Chudáci bláhoví, do poslední chvíle si mysleli, že tím, že v dubnu počmárají pár papírů, mají místo v naší společnosti jisté. V KG však mohou zůstat pouze ti nejlepší z nejlepších. Splnili základní požadavky – dobře, ale teprve nyní nastal čas odstranit zrna od plev.

Jako místo konání byl vybrán výcvikový tábor Běstvína. Ti, kdo tam byli, si nemusejí vzpomínat, neboť obrazy odamtud se vrývají do paměti tak hluboko, že je zapomenout nelze. Proto se agenti KG7 mohli jen pousmát – těch šest let, co uplynulo od jejich přijetí mezi vyvolené, jim připadalo jako den. Nyní se však jejich úloha změnila, byli to náhle oni, kdo měl posuzovat způsobilost nových adeptů.

První zkoušky bývají nejtěžší, nicméně novicové ji zvládli na výbornou. Pravda se přijímá nelehko, ale zpráva o tom, že nejsme na "nějaké škole v přírodě", ale na výcvikovém kurzu agentů organizace tajných služeb KG, byla přijata s ledovým klidem nebo velmi dobře utajovaným vzrušením. Nejspíše tušili již něco předem – známka dobrého agenta. Druhá zpráva již zatřásla s kdekým – organizaci KG se již nedostává agentů, a proto musí svěřit jednu záležitost do rukou našich svěřenců. Byl vyhlášen nejvyšší stupeň ostražitosti, každý dostal legitimaci a služební zbraň – dvacetimetřovou kovovou trubku. Čekalo se, co bude dál. Málokdo měl tu noc klidný spánek.

Hned druhý den se začalo s výcvikem. Umět rozdělat oheň bez zápalek, ošetřit ránu a poznat ty správné byliny není k zahzení. Též dokázat zacházet s nožem je potřeba, nevádí, že se k nácviku použije dřevo, s člověkem je to potom jednodušší...

Odpoledne přišla zpráva z velitelství. Po rozšifrování se všichni dozvěděli, že skupina tibetských teroristů hodlá otrávit řeku Doubravku. Ještě štěstí, že jed lze zničit pomocí kyseliny chlorovodíkové.

Šlo se do akce. Zpráva nelhala, kóta 486 byla obsazena teroristy a jejich odpor byl silnější, nežli se očekávalo. Strhla se krutá bitva. Dlouho se zdálo, že teroristi, v boji dlouho cvičení, vyhrávají. Ke konci však začala docházet munice a teroristé byli nuceni stahovat se ke své základně, kde byla svedena poslední, pro nás vítězná bitva. Radost nám zkazili jen dva teroristé, již skočili do řeky a povedlo se jim uplavat.

Dopoledne dalšího dne se točilo jen kolem jediné věci – přijede šéf, pan K, aby zkontroloval průběh akce. Malovaly se přivítací transparenty, vázaly se kytice a skládala oslavná píseň. Pan K přijel, byl spokojen a nepohrdl ani naší stravou – modrým rizotem s červeným sýrem. Kytice již zvadly, ale transparenty můžete spařit v septimě budovy KG a slova písně vám předkládám zde:

(smutná, teskná, poběbní melodie)

**Ó Vašku, ó Vašku, ó Vašku, chyběls nám.
Naše srdce, naše srdce, naše srdce pukala.**

(zvesela)

Tralalalalala tralalalalala tralalalalala lá.

(na melodii Svátý Václave)

**Na Tebe jsme čekali,
slzy pro Tě ronili,
řediteli náš, pane náš.**

**Jak jsme šťastni,
že jsi mezi námi,
kníže náš, Vašku náš.**

Sezení kolem večerního závěrečného ohně přerušila zpráva o tom, že uprchnuvší dva teroristé chystají něco nekalého. Bylo nutno vydat se k radiostanicím, které zachytily části teroristického vysílání, a složit dohromady útržky nepřátelského rozhovoru. Teroristé hodlali zapálit celý les! Brzy však byli alokováni a zneškodněni. Nikomu jsme raději nehlásili pozdější zjištění, že zneškodnění lidé nebyli teroristé, ale dva lesníci trávníci večer u ohně.

Všichni adepti potvrdili naše očekávání, že jsou nejlepší z nejlepších, a plným právem jim mohla být udělena hodnost KG1.

Slávek Heřman
agent KG7-10

Tip pro botaniky

V březnovém čísle Věstníku České akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění z roku 1902 čteme:

„V první polovici minulého století bylo seznáno, že je možno matematickými vzorci vyjádřit postavení listů na osách rostlin, tj. že postavení listů není nepravidelné, nýbrž zákonité. Francouzští botanikové, bratři L. a A. Bravais, vzorce ty stanovili, ovšem jen pro dospělé, vyrostlé části os rostlinných. Vývojezpytem se nezabývali.“ Hle, toť přímo skvělá živná půda zdá se býti pro kreativní duchy Porgu, kteří v hodinách matematiky, silozpytu, lučby a přírodopytu plně nevyužívají svůj myšlenkový potenciál a nevědí, kterak by poskytli úkoje svým bujným čivám!

(marval)

Gymnázium Jana Keplera

„Škola je oficiální událost...“

Reportéři: Tomáš Krajška (T. K.), Kristina Pejčochová (K. P.), David Seidl (D. S.), Adam Votava (A. V.) Foto: Adam Votava

INFO (T. K.)

Gymnázium Jana Keplera se nachází v Parléřově ulici kousek od známého pomníku. Jedná se o státní gymnázium osmileté a čtyřleté s všeobecným zaměřením. Pro PORGána je samozřejmě zajímavé jako tradiční „žebříčkový“ konkurent. Podobně jako PORG pořádá i Kepler řadu akcí, které přímo nesouvisí se studiem. Z nich nejvýznamnější jsou kurzy Go pro primány a 1. ročník čtyřletého gymnázia (dal by se přirovnat k Běstvině u nás), Kepler na Točníku (tradiční podzimní setkání studentů, učitelů a rodičů na Točníku, na programu se podílejí studenti a profesori), estetické kurzy, jazykové kurzy či studijní pobytové zájezdy, v neposlední řadě pak diskusní setkání studentů Symposion. A to není zdaleka všechno – na škole kupříkladu funguje pěvecký sbor, každý rok se pravidelně pořádají sportovní dny (soutěží se o nejlepšího sportovce (mladší/starší) a nejsportovnější třídu v řadě disciplín), majáles, a takhle bych mohl pokračovat dlouho, podobně jako studenti, kteří nám vyprávěli své zážit-

ky ze zmiňovaných akcí. Myslím, že se dá s klidným srdcem prohlásit, že Kepler žije – a zdá se, že studenti to oceňují.

PRVNÍ DOJMY (T. K.)

Do budovy jsme se dostali ve dvou skupinkách díky kouzelné kartičce. Zvenčí působí obří areál upraveně a čistě – a nejenak je tomu i uvnitř. Velikost místností a spletitost chodeb našince jistě překvapí, není divu, že nám procházka školou s ochotnou místní studentkou zabrala takřka celou první hodinu, a to jsme zdaleka neviděli vše. Když pomineme učebny a kabinety vyučujících, najdeme na Kepleru velkou aulu, kde se pořádají oficiální akce a divadla, počítačovou učebnu s řádově desítkami počítačů, které jsou přístupny od pondělí do čtvrtka po celý den (ne jako u nás!!!) a nabízejí přístup na internet (tam studenti najdou například chytrý knihovnický systém, který jim zjistí, zda se jejich vytoužený foliant nachází v regálech, nebo je potřeba ho

vymlátit ze spolužáka), za zmínku stojí také jídelna, na kterou mohou být (a jsou) lidé z Keplera patřičně pyšní. Navštívili jsme i další místnosti jako tělocvičnu (o poznání větší než ta naše, ostatně ještě jsem neviděl menší :-), viděli jsme i některé kabinety profesorů (kde se který z nich nachází, často nevěděli ani sami studenti, o to je náš systém centrální sborovny výhodnější). Celkově působí areál upraveně a uklizeně, zdá se, že škola je výjimečně dobře vybavena.

BIOLOGIE, KVINTA, PROF. BAŠUSOVÁ (T. K.)

Již dopředu jsme byli s Adamem upozorněni, že nepůjde o kdovíjak zábavnou hodinu – na pořadu totiž byla látka neoblíbená jak samotnou profesorkou, tak i studenty – rostlinná pleť. Ke klasicky provedené výkladové hodině (na začátku něco málo opakování z minula, následně pokračoval výčet jednotlivých typů pletí) se dá jen těžko co dodat, dovolte mi tedy alespoň něco málo nesouvisejících postřehů.

Třída byla podobně jako většina ostatních poměrně holá, prostor nad tabulí zdobil jen státní znak, vzhledu naopak celou zeď zabírala spoře ozdobená nástěnka. S tím ostře kontrastovaly lavice a židle studentů, které sice byly klasické dřevěné a ne nejnovější, ale studenti si je natřeli na lidskou zeleno-žlutou.

Studentům se na Gymnázium Jana Keplera tyká, což nás zprvu trochu zarazilo, brzy jsme si ale zvykli. Trochu více nás zarazilo, že mobilní telefon, který profesorka v průběhu hodiny zabavila, si posléze bezostyšně odnesl rozzuřeně vyhlížející zeměpisář.

KONKURENCE? (T. K.)

Pochopitelně jsme jako obvykle pátrali po konkurenci v podobě školního časopisu. Narazili jsme pouze na několik zajímavých odkazů na internetu (časopisy jako Žumpa, Meeting nebo Exot – uznejte, to zní zajímavě), bohužel se pod tím skrýval nemastný neslaný pro-

jekt, který vznikl v hodinách informatiky, a graficky i obsahově chudé stránky nám přinesly hořké zklamání.

ČEŠTINA, SEPTIMA, PROF. NEJEDLÁ (A. V.)

Ve třídě mě zaujala jedna zeď, na které visely fotky žáků, jež byly uspořádány přesně podle zasedacího pořádku. Jiným dojmem na mě zapůsobil vedlesedící anarchista, který žvýkal celou hodinu jednu sirku, a proto neměl čas ani chuť dělat cokoliv jiného.

Vyučující profesorka nás představila ostatním studentům a řekla, že jestli chceme psát něco o její hodině, bude to chtít, i se studenty, vidět. Na to jí David kladně odpověděl ještě dříve, než dodala, že před vydáním. Z toho jsme usoudili, že s jejím dodatkem nikdo nesusouhlasil.

Potom začala klasická výuka. První na řadě byla dekadence, kterou si ukazovali na Huysmansově textu. Profesorka namátkou zkoušela septimány, co znamenají slova jako nekrofil nebo pedofil. Ještě byl zmíněn Voltaire a už se přešlo k druhé části hodiny.

Hlavním tématem druhé části byly samohlásky. Studenti si měli pod každou představit vůni, barvu, pohyb a zvuk. Profesorka potom vždy vyvolala pár studentů a jejich volbu pokaždé shrnula tím, že je to zajímavé, popřípadě velmi zajímavé. Zajímavé bylo úplně všechno.

Posledních asi dvanáct minut bylo věnováno čtení nějakého textu.

Celá hodina na mě působila skoro až nudně. Z větší části proto, že patnáct minut sledovat, jak si dvacet lidí okolo vás čte, moc zábavné není. Ale ani zbytek hodiny mě moc nezaujal. Kromě neustálého konstatování nebo výkladu vyučujícího, že je něco zajímavé, se studenti buď jen hlásili, že mají u „áčka“ stejnou vůni, nebo lakonicky odpovídali na zjišťovací věty, kterými byli dotazováni. Dalším rysem hodiny byla profesorkčina snaha při každé příležitosti vyvolat diskusi, bohužel ne moc úspěšná.

ANGLIČTINA, SEXTA, PROF. KLENEROVÁ (T. K.)

Hodina angličtiny, kterou jsme měli možnost navštívit, se odehrávala kvůli nedostatku volných učeben poněkud netradičně v hudebně (ta je vybavena mimojiné pohodlnými křesílky se sklápecími podložkami na sešity, žádné lavice!).

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ 16

O něco málo více než deset studentů patřilo do nejhorší skupiny „sexty“ (většina ale patřila do druháku na čtyřletém gymnáziu, a tedy měla angličtinu teprve druhým rokem). Tomu byla přizpůsobena i výuka, četl a poslouchal se jednoduchoučký (ale zajímavý) Sherlock Holmes.

Hodina probíhala asi tak, že nejprve studenti sami přečetli několik odstavců textu, posleze je slyšeli namluvené na kazetě, načež profesorka položila dva tři kontrolní dotazy, vysvětlila na tabuli některá problémová slovíčka či výrazy a jelo se dál. Shodli jsme se s Kristinou, že tento způsob výuky je pro studenty na úrovni zdejších sextánů asi tím nejlepším, co pro ně mohla vyučující připravit. Procvičili si jak výslovnost (se kterou měli asi největší problémy, což bylo ale způsobeno také častými „výtlety“), tak gramatiku (byť by jim přeci jen o něco složitější text určitě neuškodil), naučili se něco nových výrazů, to vše poměrně zábavnou (v rámci možnosti) formou.

Snad jen jednou bychom si dovolili s paní profesorkou nesouhlasit – v nepřímé řeči je pochopitelně možné použít slovesa *say* úplně stejně dobře jako *tell*, jen je třeba si ohlídat vazby a neříkat *he said me* a *he told that*.

INTERMEZZO S HYSTERICOU ŽENŠTINOU

Ve volné hodině jsme si nevybrali žádnou třídu, a tak jsme si dopřávali zasloužený odpočinek na místním, ehm... odpočívadle. Najednou se k nám však přišourala lehce hysterická ženština a začala na nás křičet „Hezky to vraťte.“ „Prosím?“ „No von to vždycky

někdo vytáhne, a pak to neuklidí.“ Než mohla nabrat obrátek, Kristina neprozřetelně prozradila, že nejsme z Keplerera. Škoda, mohli jsme poznat, jak se běžně zachází se studenty (o PORGu si však v tomto směru také nedělám žádné iluze, ono obligátní „Pane XY, jste přezutej?“ je také dost otravné).

ZEMĚPIS, SEKUNDA, PROF. DOSTÁL (D. S.)

Hned jak jsme s Adamem vstoupili do třídy, dočkali jsme, velmi milého přivítání: „Co tady chcete?“ ptal se jeden capartík po druhém. To se hned děti od pana profesora dozvěděly: „Tady kamarádi z Prvního Obnoveného Reálného Gymnázia Václava Klause se na nás přišli podívat.“ Než jsme stačili podotknout, že takto se naše škola (ještě) nejmenuje, profesor nás i caparty uzemnil rázným: „Sedněte si.“

Když tak studenti učinili, začala se probírat nová látka. Byla podávána celkem nezáživným způsobem, a tak studenti nedávali pozor a vyrušovali, prostě jako na PORGu. Najednou se ale stala věc, která by se asi na PORGu nestala, v ruce profesora se totiž najednou zatřpytilo dlouhé železné pravítko, jímž potřikrát uhodil vši silou do stolu, křiče: „Tady bude ticho!“ Reakce studentů mě šokovala. Místo ticha následovala salva smíchu a jedna asi dvanáctiletá studentka mi s pobavení ve tváři sdělila, že je to ten největší psychouš na škole (tento uvádím jen proto, aby ve vás naše reportáž nezbudila dojem, že podobné chování je na Keplerovi normou). Je otázka, jestli tento tlak nedonutí studenty lépe se připravit na hodinu, je totiž pravda, že

znalosti měli na sekundu velmi slušné (i když na jejich (ne)schopnostech srozumitelně formulovat svůj názor bylo podle mne vidět fakt, že se na Keplerovi moc nediskutuje).

ZÁVĚR (T. K.)

Musím říci, že jsme od Gymázia Jana Keplerera očekávali opravdu hodně. Ostatně – je to jedna z nejprestižnějších škol v Praze, ne-li v celé ČR. A stejně tak musím říci, že ve většině očekávání jsme nebyli zklamáni. Škola je opravdu nadstandardně vybavena a naše dojmy z hodin potvrzují, že se jim zde dostane kvalitního vzdělání. Kdybych měl hledat mušky a za každou cenu alespoň jeden aspekt zkritizovat, pak... hledalo by se mi těžko, ale asi bych vyhmátl přílišnou organizovanost, pro státní školy typickou. Nejruznější kartičky a průkazky a kredit na kopírování a jiné činnosti – starat se o to všechno by pro nás asi nebylo nejlhčí. Problémem pak může být i velikost školy, kdy se trochu vytrácí naše tolik vychvalovaná „rodinná“ atmosféra. Můžete se tomuto termínu smát, ale na Kepleru se skutečně nestává, že se znají studenti všech ročníků. Ale nechápejte mě špatně – tím nechci říci, že by snad atmosféra na Kepleru nebyla dobrá. Troufám si ale tvrdit, že se jedná o školu oficiálnějšího rázu (což ale někdy nemusí být vůbec na škodu). Raději se vyhnou dalšímu srovnávání s PORGem (nemuselo by to pro něj dopadnout nejlépe) a uzavřu tento článek neutrálně – naše inspekce nezjistila nic, co by neladilo s obecně přijímaným obrazem Gymnázia Jana Keplerera jako výjimečné školy s výjimečnými možnostmi...

Lexe

Vůbec jsem nevěděla, jak tendle článek pojmenovat, tak jsem se nakonec rozhodla pro lexi, protože pod tím si každý může představit, co chce, takže si to určitě přečte víc lidí, než kdyby titulky byl třeba „Jak jsem trávila prázdniny na Moravě u babi Brigity“. To by bylo na úvod.

Chtěla bych vám poreferovat o tom, jak sem trávila prázdniny na Moravě u babi Brigity. Nebyla jsem tam sice celý prázdniny, ale dost dlouho na to, aby stálo za to něco o tom napsat. No, prostě jsem přijela k babi, 367+42 km od Prahy. Ze začátku, asi tak prvních pár hodin, to bylo celkem oukej, jenomže pak mi bylo oznámeno, že budu 14 dní otročit na brigádě. Babi řekla, ať se nebojím, že budu dělat u Freuda, to je takovej místní hotel, kde se každou sobotu koná vesnická diskotéka, jehož majitel je rodinný přítel, který miluje moji mámu, pan Kučera. Později jsem se dozvěděla, že je to tzv. „Prcek maďarsky“.

Takže přišel první den brigády. Pan Kučera byl docela milej, akorát měl pár poznámek k mému vzhledu, např. že když už u něj dělám uklízečku (cože? uklízečku? to sou teda novinky), tak ať

si koukám vyndat ty náušnice z obličej a oblíkat se slušně. (Měla jsem na sobě ten nejslušnější obleček, kterej sem našla.) Pan Kučera měřil asi 140 cm a vážil asi 140 kg. Nosil černé kalhoty, bílou košili rozhalenou až k pupíku a přes to mastnou vestičku. Ve výstřihu se mu skvěl asi sedmikilovej zlatěj řetěz a na prstech měl samý zlatý prsteny, většinou s vytepanýma iniciálama. Nikdy si nezapamatoval můj jméno. Měl furt vsugerovaný, že sem Katka (tak se menuje máma). Takže rozhovory probíhaly asi takhle: „Kačko, udělej tohle a támhleto.“ „Ale já sem S.“ „No jasně, Kačko, a ještě tohle, Kačko.“ „Ale já nejsem Kačka, já sem Sandra!“ „Ale prosimtě, Kačko, nepřerušuj mě...“

Byla jsem přiřazena k Jiřině. Jiřina byla taková peroxidová blondýna s mírama asi 200-200-200. Hrozně mě nesnášela. A furt kouřila takový ty balený cigára, jak se nasype tabák do dřevěnýho koně a ten pak vykaká cigaretku. Přes to všechno to s Jiřinou byl celkem

veget. Byla asi tak stejně líná jako já, takže pohodka. Jenomže po pár dnech mě pan Kučera přeřadil jinam. To spočívalo v tom, dělat všechno. Třeba dycky skočit do večerky pro něco, uvařit káfičko paní účetní. Ale pořád to bylo ještě docela v klidu. No, ale to by přece nemohlo bejt tak lehký, takže se pan Kučera rozhodl, že potřebuje někoho na čištění záchodů. Asi není třeba pokračovat dál, ale abyste měli radost. Většinou to celkem šlo, když jsem musela čistit záchody, který se čistěj denně. Horší to bylo třeba s takovejma těma pro dělníky, který se nečistily půl roku a stejně dlouho nesplachovaly. To se pak muselo hrábnout rukou až za splávek a oškřábávat zaschlý hovínka atd. To pak má člověk zaklíněnou ruku až po rameno kdesi v žumpě a vyhrabává ven exkrementy. Nebo bylo taky fajn, když zrovna nebyly žádný rukavice.

Takže tak ňák vypadala moje prázdninová brigáda za 20 Kč/hod. Ztratila jsem všechny iluze o dobrý brigádě. Byla to pro mě docela lexe. Ale možná budu jednou dělat hajzlbábu. Když už mám tu praxi.

Sář(k)a – hajzl – Sandra

Porgáni po přechodu

Jakub Čierny: Fafuk podruhé

„Fafuk“ = *Farmaceutická fakulta Univerzity Karlovy*; „Podruhé“ připomíná, že své dojmy s touto školou již sděloval Mikiš v Pzeenu č. 29. Předem se tedy omlouvám, že některé informace budu opakovat, věřím však, že to nebude na překážku.

Pozn. autora: Naprostá většina informací v tomto článku se zakládá na pravdě. V některých místech jsou však informace podány jednostranně. Celou dobu je potřeba myslet na to, že každé tvrzení má nejméně dva úhly pohledu.

Bylo nebylo

Bylo nebylo jedno krajské město a to mělo čtyři předměstí. A na jednom z nich, na Moravském, stály dvě ošklivé budovy, které spojoval skleněný most podpíraný pěti páry železných nosníků. A na tom mostě se skvěl nápis: Univerzita Karlova, Farmaceutická fakulta. No a v těch dvou ošklivých budovách přebývalo tisíc studentů, o jejichž dobro se staralo 107 profesorů, docentů, doktorů, magistrů, uklízečů a vrátných. V těch budovách byly tři posluchárny a desítky laboratoří a seminárních místností.

Deset minut pěší chůze od této stavby se nacházel komplex čtyř budov, které se jmenovaly Hotel Garni; Vysokoškolské koleje UK. Ukryval v sobě menzu, posilovnu, kinoklub a stovky dveří. A za jedněmi z těchto stovek dveří jsem se nacházel i já.

Kdybych teď napsal „...a všichni žili šťastně až do smrti“, mohl by to být krásný konec pohádky. Mně však po zjištění

výše zmíněných faktů spíše něco začínalo. Začínala má vysokoškolská studia.

Proč, sakra, proč?

Nápad jít na farmacii se zrodil v mé hlavě někdy v sextě poté, co jsem hledal cestu, jak příjemně skloubit mé záliby v chemii a biologii. Od té doby jsem k tomu začal víceméně svědomitě směřovat. Snaha vyvrcholila maturitou mj. z chemie a biologie, zakoupením vzorových otázek k přijímacím zkouškám (do kterých jsem posléze takřka nenahlédl) a byla korunována mým přijetím na vysněnou školu. Už první setkání s onou ošklivou budovou ve mně vzbudilo dobrý dojem: polstrované, výborně akusticky řešené posluchárny s pohodlnými sedadly a usměvavé zkušební komise krásně kontrastovaly s ostatními fakultami, po kterých jsem pošilhával. Další motivaci poskytovala náročnost studia a, proč to neříct, možnost profesního uplatnění a finančního ohodnocení absolventů. Jako jedna z mála nevýhod se při určitém úhlu pohledu jevílo umístění Farmaceutické fakulty v Hradci Králové – pro člověka, který se narodil a prožil celý svůj život v Praze, to je přece jen o něco větší vesnice. Na druhou stranu, život na koleji, 120 km od rodičů, přináší i svá pozitiva.

Škola

Jak jsem již zmínil na začátku, FaF se skládá ze dvou budov, mezi kterými lze přecházet po zaskleném mostě, jenž se také stává díky umístění šestihranných stolů („benzenů“) oblíbeným diskusním a jídelním místem. Budovy se nazývají Jižní a Severní, těmi, kteří se nevyznají ve světových stranách, jsou zvané Vysoká a Nízká. Pobyt v budově školy zpřijemňuje studentům fakultní bufé, které nabízí tradiční směsici salátů, jogurtů, zákusků atd. Také se tu nachází knihovna a dvě počítačové učebny. Pověstínou ale není důvod se ve škole zdržovat, protože, jak již bylo také zmíněno, koleje jsou deset minut od školy a rozvrh není většinou poskládan příliš ekonomicky. Najde se v něm spousta hluchých míst, kdy si člověk stačí skočit na koleje, dočíst noviny, dospat se a tak. Jinak celý interiér školy působí příjemně, až na nechutnou „reklamní halu“, kde se kromě busty Karla IV. nachází vitríny s ukázkou produktů farmaceutických firem. Možná, aby si člověk uvědomil, proč na této škole vlastně je.

Kolej

je výborná věc. Člověk bydlí povětšinou s kamarády, má naprostou volnost, jí, co se mu zachce, není kontrolován rodiči, nemusí se učit (pověstínou ani nemůže), večerní párty bývají samozřejmostí a o nudě se může člověku jen zdát. Na druhou stranu

Kolej

je hrozná věc. Člověk bydlí povětšinou s kamarády, má naprostou volnost, jí, co se mu zachce, není kontrolován rodiči, nemusí se učit (pověstínou ani nemůže), večerní párty bývají samozřejmostí a o nudě se může člověku jen zdát.

Život na koleji má skutečně svá pozitiva i negativa. Člověk, který není zvyklý si nějak organizovat čas, většinu dne profláká a prospí, podnikavci skýtá kolej takřka bezbřehý sortiment aktivit od pingpongu, posilovny, pivnice až po návštěvy ka-

marádů a sledování filmů. Svůj první vysokoškolský rok jsem strávil na čtyřlůžkovém pokoji (povětšinou jsou dvoulůžkové), což prospělo v tom, že dvojnásobná koncentrace srandy se stala rázem čtyřnásobnou a také čtyři hlavy vědí dvakrát více než pouhé hlavy dvě. Ale také se náš pokoj stal střediskem veškerých kulturních aktivit na našem bloku, což často zneumožňovalo jakékoliv nesmělé pokusy o studijní přístup. Ale to, že všichni mí spolubydlíci zdárně postoupili do dalšího ročníku, dokumentuje, že když se chce, tak to jde.

Vyučování

Toto ošklivé slovo v sobě zahrnuje dvě podmnožiny: dobrovolné přednášky a povinné semináře/cvičení. Na FaF se přednášky dělí na tři skupiny.

1. Na tyto přednášky se vyplatí chodit, protože je dělá člověk, kterému na studentech záleží a který přednáší zajímavých způsobem (i když ne vždy zajímavou látku). Na takovýchto přednáškách má člověk pocit, že ta vysoká škola opravdu k něčemu je, a na další přednášky se těší.
2. Na tyto přednášky se vyplatí chodit, ačkoliv jsou naprosto nudné až odpuzující. Důvod je jednoduchý – k předmětu není dostupná studijní literatura a jediným zdrojem vědomostí jsou pro studenta právě přednášky. Na těchto přednáškách má člověk pocit, že by byl radší někde jinde.
3. Na tyto přednášky nemá cenu chodit, protože jsou k ničemu. Pokud se na nich student náhodou nachází, tak svačí nebo spí.

(Pro úplnost je ještě třeba zmínit, že nic není černobílé a ne všechny přednášky lze přesně zařadit do určité škatule. Do velké míry také závisí na osobním vkusu a sympatiích.)

Na gymnáziu jsem zaslechl tvrzení o tom, že na VŠ se člověk půl roku fláká a pak se ve zkouškovém naučí. Že neexistuje průběžná kontrola vědomostí. Uchazeč o studia na farmácii může na tento názor směle zapomenout – od čtvrtiny semestru je bombardován zápočtovými testy, při cvičeních je vyvoláván k tabuli a musí dokazovat své znalosti, což nezřídka vede k psychickým problémům odborných asistentů. Většina studentů se totiž půl roku fláká a pak se ve zkouškovém naučí.

Na farmácii také panuje relativně přesný konsenzus, z čeho se vyhazuje, co se dělá na podruhé až na potřetí a jaké zkoušky jsou prostě bez problémů. Pokud si člověk tyto informace zajistí hned na začátku semestru, ušetří spoustu zbytečného času nad skripty. Také se ví, kdy a kvůli čemu hrozí nebezpečí nuceného opuštění školy.

Memorování

si zaslouží samostatnou kapitolu. Je to veliký nešvar Farmaceutické fakulty. Provází člověka od zápisu až po promoci. Je rozlezlý všude po škole od suterénu až po strojovnu výtahů. Např. 200 kytěk + 600 svalů v prváku. 1000 chemických vzorců ve druháku. Ve třetáku 1000 přeměn chemických látek z druháku + 1000 chemických vzorců, které jste od druháku přirozeně zapoměli. Do toho stovky fyzikálních vzorců a podobných oblud.

Nástrahy memorování lze překonat dvěma způsoby:

1. Spoléhání na krátkodobou paměť. Před zkouškou si všechny pojmy přečtete a doufáte, že se vám v hlavě udrží alespoň ty dvě hodiny, než půjdete na zkoušku. Smutné je, že v okamžiku, kdy čtete poslední pojem, tak jste jich už polovinu zapoměli. Výhodou tohoto přístupu je rychlost. Nevýhodou je praktická neproveditelnost a značná nespolehlivost.

2. Spoléhání se na dlouhodobou paměť. Čtete si pojmy od začátku roku a před zkouškou pilně opakujete. Výhodou tohoto přístupu je pocit, že jste pro předmět něco udělali. Nevýhodou je časová náročnost a značná nespolehlivost.

Nutností je naučit se skloubit oba způsoby a po zkoušce všechno, co jste se naučili, zapomenout. Prostředky k zapominání se liší podle založení: alkohol, sex, fyzická námaha či rána do hlavy.

Budoucnost absolventa

Farmaceutické fakulty je různorodá. Naprostá většina absolventů mizí za pulty lékáren a pomalu krní. Na fakultě se mnohokrát za studium zdůrazňuje, že lékárník není pouhý prodavač. Že umí poradit s diagnózou, že může působit jako záchranná brzda při předepsání špatného léku, že musí být obratný psycholog, protože mnoho převážně starších lidí si chodí do lékárny pokecat. Musí mít vstřebány nejen základy ekonomie a marketingu (v dnešní době bohužel nevyhnutelné – i když máte dobrý lék a máte ho levně, nemáte-li na něj reklamu, neštěkne po něm ani pes), ale i právních základů a v neposlední řadě musíte i fušovat do medicíny. Myslím, že absolventi jdoucí do lékárny si toho jsou velmi dobře vědomi. Ještě tak aby to někdo vysvětlil pacientům.

Menší část absolventů se stává farmaceutickými reprezentanty neboli obchodními cestujícími. 95 % své pracovní doby tráví na cestách mezi čekárnami a v čekárnách různých lékařů, 5 % své pracovní doby tráví vysvětlováním lékařům, že lék jejich firmy je ten nejlepší a vlastně jediný, který přichází v úvahu, zahrnují lékaře dárky od propisek, podložek pod myš, přes bločky a diáře až po golfové míčky a ručníky. Zanechají v ordinaci vzorky léků od své firmy a kodrcají se dál. Práce je to neskutečně nudná až otravná. Jediná výhoda (kromě kontaktu s otrávenými lékaři) je služební automobil i k osobnímu použití a průměrný plat 35 000 Kč měsíčně.

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ 20

Naprosté minimum absolventů se uchytlí ve výzkumu, který se dále dělí na komerční a akademický. Každý má své výhody. V akademickém výzkumu máte dobrý pocit, že děláte něco dobrého pro lidstvo, a přitom si připadáte jako mučedníci, protože žijete z tabulkových platů státních zaměstnanců. V komerčním výzkumu máte dobrý pocit, že děláte něco pro lidstvo, a chodíte na pivo s kolegy z akademického výzkumu. Platíte, protože vyděláváte třikrát až pětikrát více než oni.

Poznámka

Často narazíte na názor, že lékárníci jsou skutečně pouze nequalifikovaní prodavači, kteří se snaží vnutit pacientovi to nejdražší a přitom to nejméně účinné, aby si musel co nejdříve přijít znova. Možná někteří takoví jsou. Většina však skutečně chce lidem pomoci a doporučit ten lék, který je nejlepší v poměru kvalita/cena, a psychicky se hroubí při rozhovorech podobných následujícímu:

Babička (nebo kdokoliv jiný, ale většinou to bývá babička, kdovi proč):

Mladý/á pane/paní, potřebovala bych něco proti teplotě.

Lékárník: Na to tu máme Paralen, Acylpyrin nebo Aspirin.

Babička: Já bych ten Aspirin, ten má hezčí krabičku. Takovou barevnou.

Lékárník: Dobře, ale Acylpyrin má stejnou účinnou látku a stojí pětkrát méně.

Babička: Hmm, ale ten já nechci. Mně přijde ten Aspirin stejně lepší.

Resumé neboli shrnutí

Farmaceutická fakulta, stejně jako každá vysoká škola, přináší nezapomenutelné zážitky. Přináší také náročné, ne vždy užitečné studium. Přináší noci strávené nad telefonními seznamy, které máte do zítřka umět nazpaměť. Přináší povětšinou přátelské spolužáky. Přináší bydlení na koleji. Přináší nadprůměrné šance na uplatnění po absolvování. Je to vlastně taková průměrná fakulta.

Jakub Čierny

Beverly Hills v Tiché Šárce

Minulý víkend (4.–5. září) se na Mezinárodní škole v Praze (International School of Prague) konala konference HOSIC (Hands On Student Involvement Conference) zabývající se otázkami a problémy studentského života. Konferenci pořádali sami studenti pod záštitou organizace CEESA, která sdružuje školy tohoto typu ve střední a východní Evropě. Koná se zde už několik let.

Pojedete-li několik zastávek z Dejvického směrem k letišti, dorazíte do vesnice Nebušice. Její dominantu tvoří několik barevných budov, které nesmírně připomínají fabriku. Nenechala jsem se zmást a po konzultaci se spolužákem a zevrubném prozkoumání areálu (bylo tam fotbalové hřiště), jsem dospěla k názoru, že se jedná o Mezinárodní školu v Praze, kde se měla konference konat. Nedostatek informací o celé akci nám nezabránil v tom, abychom pronikli do jisté přísně střeženého objektu a došli až do recepcce. Mé domněnce, že zde někdo určitě bude mluvit česky, se Tomáš škodolibě usmál. Davem anglicky mluvících studentů jsme se propletli k nejsympatičtějšímu člověku, který nám dal baťoh (jeho účel spočíval pouze v tom, že obsahoval program konference) a poslal nás do divadelního sálu, kde se mělo konat slavnostní zahájení.

Slavnostní přivítání probíhalo, když tu najednou, kde se vzala, tu se vzala, stála na pódiu slečna a zpívala. Její pa-

tetická píseň byla jako vystřižená z filmu Titanic a já se marně snažila přijít na to, proč vlastně zpívá. Bylo mi řečeno, že pro „navození atmosféry“, a mně v tu chvíli došlo, že tu nepochopím ještě spoustu věcí.

Hlavním řečníkem celé konference byl pan Norman Kunc z Kanady. Dozvěděli jsme se, že tento renomovaný řečník jezdí po celém světě a tímto způsobem si vydělává. A protože si vydělává hodně, tak je hodně renomovaný a jeho přednášky prostě musí stát za to. Přednáší na téma zapojení lidí s handicapem do práce a do školy a o tom, jak se mohou mladí lidé stát vůdčími osobnostmi v pomoci všem lidem bez ohledu na postižení tak, aby byli přijímáni ve společnosti.

Pomínu-li problémy, které jsem měla s jeho angličtinou (rozuměla jsem asi padesáti procentům, zbytek znám jen z vyprávění), snažil se nás pan Kunc ze všech sil zaujmout. Musím však podotknout, že jakmile přestal vtipkovat a soustředil se na téma, kvůli kterému sem přišel, přestali ho všichni poslouchat. Myslím, že tato přednáška pro většinu posluchačů nebyla moc přínosná. Norman Kunc hovořil totiž příliš obecně a hlavně o věcech, které nás většinou napadnou samy.

Po zahájení si účastníci mohli vybrat z pěti přednášek, které se konaly v různých učebnách současně. Všechny přednášky trvaly asi hodinu a půl a posluchač se poté mohl odebrat na přednášku

další. Tento systém se mi jevil velmi logický, vzhledem k tomu, že z pěti možností si každý vybere tu, která je pro něj zajímavá. Pokud je o některou přednášku velký zájem, je možnost ji ještě během konference zopakovat.

Zaujalo mě nasazení všech studentů a přednášejících. Účastnila jsem se sice jen malého zlomku z celé konference, přesto na mě celá akce velmi zapůsobila. Silný dojem ve mně zanechala debata s profesorem Hrubešem (není to Čech, přijal jen příjmení své české manželky) na téma Trauma v našem životě. Naprosto mě šokovalo, když prohlásil, že o traumatech se nejlépe hovoří, když existuje nějaký konkrétní příklad, a začal nám vyprávět o smrti svého bratra.

Přestože přednášky jako takové mi většinou nic nového nepřinesly, největší význam jsem spatřovala v solidaritě a bezproblémové debatě mezi studenty a učiteli. Z důvěryhodných zdrojů jsem se dozvěděla, že předmětem Dobrovolnictví se naše škola inspirovala právě zde. Tady však existuje skupina opravdových dobrovolníků, kteří si tento předmět svobodně vybrali (něco jako volitelné předměty na PORGu). Zkrátka: Po návštěvě této školy si však myslím, že se máme ještě dost co učit, pokud chceme, aby naše gymnázium opravdu bylo dobrou školou.

Tereza Barvínková

Porgáni mimo

Tereza Botlíková v Grenoblu
Lycée Aristide Bergès, Seyssinet

Přijela jsem týden po záplavách. Bydlím u pětičlenné rodiny přátel. Rodina je skvělá. Škola začala v září. Je státní a nemá žádné přijímací řízení. Z toho už vyplývá všechno ostatní.

První týden

Tisícapůlstudentů tlačenicenachodbách tov zvoněnízvonkohra stočtyřicetučeben blouděnípochodbách každýmájinýrozvrh všichniobědvajívedvanáct tlačenicevjídelně dozorcínachodbách

Tisícapůlstudentů kdovíkolikz nichkrade žádněšatnyžádněskříňky těžkébatohy plouženísepo chodbách årn nakaždouhodinu učebniciterousimúsítesaminakoupit apárpapírůvkroužkovém pořadači sešityunikdonemá žákovskáknížkadiářnadomácíúkoly domácíchúkolůjehodně těžkýbatoh

Tisícapůlstudentů třicetšestvetřídě každýrokjinětrídy ana nikdo senezná nemáevlastníučebnu každáhodinajejinde blouděnípochodbách žádněpříjemné místo každýmájinýrozvrh všichni v něm majídíry nemáevlastníučebnu nudanachodbách všichnijsou milíahovorní lidé všichni setrochupoznají

Nad městem jsou nádherné hory. Místo metra jezdí do centra obří tramvaj. Francouzština není ta z *En français*. Spolužáci jsou přátelští. Výuka začala.

Druhý týden

Profesori diktují a studenti si zapisují frontální výuka usi učebnice je bůh nejdříve výklad z učebnice, pak cvičení z učebnice a nakonec domácí úkol z učebnice studenti si zapisují celé vety z učebnice

Profesori jsou schopní učebnice jsou dobře udelané jen tech studentů je příliš mnoho nea výuka je frontální učebnice je bůh studenti si zapisují uxé když nerozumí, tak se nezeptají profesori se snaží ucivo je úžasne komplexní chápání souvislostí cvičení v logice a porozumení problemu studenti tise sedí

Profesori jsou az na výjimky opravdové osobnosti nase třída má stestí a francouzské učebnice jsou daleko lepší nez české ucivo je zajímavé ani porgán se nenudí lèv studenti si neumejí delat dobré zápisky nekdy ani nevedí co si to píší es studentů je mnoho nemohou se příliš projevovat kdoví jestli o to stojí stejnost okolo drtí učebnice je bůh profesori vynikající studenti jsou přátelští

Obědy i večere tu musí mít alespoň tři chody. Od každého druhu potravin něco. Kdykoliv potkáte někoho známého, měli byste ho pozdravit. Pozdravit znamená opusinkovat na obě tváře. Jestliže budu až do konce školního roku zdravít třeba jen deset lidí denně, čeká mne ještě tak tři tisíce pozdravů.

Třetí týden

Ve škole je knihovna. Peu de livres. Psst. Nemluvit nahlas. Chodíme tam psat ukoly. Když máme volnou hodinu. Rozvrh je hodne deravy. Máme hodne volnych hodin. Nemáme kde byt. Tak si povídáme.

Ve škole jsou prestavky. Vsichni se sejdou v hale u vchodu. Nemají kde byt. Vsichni si povídáme. Tisic studentu si povida najednou. Usine aux élèves. Vachement fort, ca. Mais marrant. Vsichni jsou moc pratelsti.

Ve škole jsou si vsichni tak nejak podobni. Ale pratel...

Je suis en train d'oublier mon tchèque. Vive la France.

Tereza Botlíková

Výhled na Alpy z Terezina pokoje

Literatura

Šváb

Prásk! Dveře hostince se rozlétly a v nich stál rozlícený neupravený člověk. Jeho řídké rozčuchané vlasy byly propleteny slámou, barva potřhaného oblečení se už dávno nedala poznat a navíc vše, co měl na sobě, vydávalo nesnesitelný zápach. Po tváři mu stékaly kapky potu a rozčilením mu zbělela špička nosu. „Co chceš, Davide?“ zeptal se muž od stolu.

Tento hostinec, kde byl David stálým zákazníkem, stál na rohu dvou šedých ulic v nejspínavější čtvrti města. Po ulicích tekly splašky, z domů opadávaly pláty omítky, lidé na sebe křičeli a házeli po sobě odpadky. A uprostřed té spouště stál každý den David, usmíval se na kolemjdoucí a těm, které znal, dokonce zamával prázdnou lahví od piva. Teď ale nestál na svém oblíbeném místě, ačkoli bylo půl deváté a touto dobou už obvykle zdravil lidi spěchající do práce. Naopak, byl v hostinci, kde se pravidelně objevoval až po poledni. Vypadal značně rozčileně.

„Hej, Davide, ptám se tě, co tady chceš?“ zeptal se opět onen muž od stolu. Tentokrát se ohlédl i jeho společníci. „Chci svého švába,“ prohlásil David s naprosto vážnou tváří. „Ale Davide, co si zase pil? Já nevím, kde von na to pití bere prachy. Nedělá, nežebra, nekrade. Asi má doma schované nějaké skryté poklad.“ Poslední věty už patřily mužům u stolu a ti se jako na povel rozesmáli.

„Kde je můj šváb?“ zeptal se opět David. Byl čím dál víc rozčilenější a pohledem nervózně tál po místnosti. Na polici vzadu se něco mihlo. David se rozběhl, cestou porazil několik židlí a převrhl stůl s prázdnými sklenicemi od piva. „Ale Davide, přece si nezahlídl toho svého švába tady v hospodě!“ zařval jeden z mužů od stolu a ostatní zahýkali smíchy.

Ze zadní místnosti vyšel hostinský. „Copak se to tady děje, pánové, snad mi nesrážíte stoly?“ „My ne, ale támhle David vám tady dělá zmatek. Hledá tady svého švába a zahlídl ho támhle na polici,“ odpověděl muž od stolu a ukázal na Davida, který právě odhodil poslední židli a přiblížil se k švábovi na dosah ruky. Pomalu ruku zvedal a přiblížoval ji k malému tvorečkovi, pokojně sedícímu na polici. Natolik se na tuto činnost soustředil, že vyskočil leknutím, když mu hostinský poklepal na rameno. „Davide, podívej, jaké si mi tady udělal nepořádek. To si ukliďš, hochu. Jako by ti nestačilo, že ti celý život dávám ze soucitu napít zadarmo, eště mi tady porážíš stoly.“ Mluvil s ním vlídně, jako učitel s malým dítětem, když udělá v sešitě kaňku.

David ho napůl neposlouchal. Rozhlížel se po švábovi a uviděl ho, jak slézá z police na pult, z pultu na barovou stoličku, z ní na židli a potom na zem. Šváb se chvíli vzpomínal z toho posledního skoku a potom zmizel mezi stoly. „Můj šváb!“ vykřikl David a vrhl se na zem. „Ale Davide, neviděl si snad tu ceduli u vchodu? Je tam jasně napsáno, že švábům je sem vstup zakázán. Tady prostě žádné blběj šváb není!“ Hostinský se naštvál, David totiž právě porazil stůl, který spadl na polici a ta se začala bortit k zemi. Muži od stolu mu přispěchali na pomoc, ale většina sklenic a dalších věcí z police už dopadala na zem a tříštila se na kousičky.

David byl stále rozčilenější a rozhazoval nábytek se stále větší vervou. Rohový stůl odletěl na stěnu a shodil několik obrázků a porcelánové hodiny ve tvaru víčka od piva. Jeden z mužů se šeptem ozval: „Tady přestává sranda, pánové. Musíme zavolat policajty.“ „Spíš bysme měli zavolat do bláznice,“ řekl druhý, odlepil se od stěny a za chvíli už se ze zadu ozývalo vytáčení a tichý hlas.

David se najednou vrhl pod stůl a za chvíli vstával s vítězoslavným úsměvem. Na dlani držel svého švába. Hostinský se díval, jak vedle něj kráčí David s prázdnou nataženou dlaní. „Konečně sem tě našel,“ šeptal si zasněně. „Je to cvok. Už aby tady byli.“ Hostinský se podíval na spoušť, kterou David napáchal, a otřásl se.

Jako na zavolanou se venku ozvaly brzdy a dovnitř vpadli muži v bílých pláštích. Jeden z nich se rozhlédl po místnosti a obdivně hvízdal. Už dlouho nevezli nikoho, kdo udělal takovou škodu.

„Tak kde ho máte?“ zeptal se a uviděl vyděšeného hostinského, jak se po špičkách přibližuje. „Pšt,“ zašeptal hostinský, „přestal teprv před chvílí. Sedí támhle v rohu.“ Ukázal ke stolu, kde předtím seděli muži, a opravdu, na stole seděl David, houpal nohama a povídal si se švábem. Tato činnost ho natolik zaměstnávala, že se ani nebránil, když k němu přišli a odváděli ho k autu.

Před hostincem se ještě otočil a dal hostinskému sbohem. Už nastupoval do auta, když sebou šváb v jeho dlaních škubl a vyskočil ven. David ztuhl strachy, protože vycítil nějaké nebezpečí.

A najednou ho uviděl. Ten muž se škodolibým úsměvem a vychytralýma očima napůl skrytýma za černými brýlemi se zcela nepokrytě blížil k místu, kam teď David upínal všechny svoje smysly. A náhle si David uvědomil, že ten muž není jako ostatní, ale že vidí jeho švába a naprosto jasně se chystá tomu švábovi ublížit. David se rozběhl švábovi na pomoc, ale ucítil řezavou bolest na zápěstí a došlo mu, že je stále v moci zřízení psychiatrické léčebny a ten ho táhne směrem do auta. Muž se mezitím značně přiblížil, natáhl nohu a naposledy se na Davida zašklebil. Došlápl a... Ozvalo se křupnutí. Tenký švábův krunýř se roztříštil pod mnohakilovou vahou. David zasténal a zhroutil se. Pocítil náhlou nenávisť.

Z posledních sil vstal a zadíval se na místo, kde se válely ostatky švába. Chtěl zabít toho muže, chtěl ho mučit bolestivou smrtí, a přesto cítil, že sebehorší mučení by nebylo dostatečnou pomstou za švábovu smrt. „Ty vrahu!“ zařval a vrhl se na toho muže. S náhlou rychlostí sebou trhl a vzal sebou i ošetřovatele. Okamžitě se mu na ruce pověsilo pět dalších mužů. Poznal, že proti takové převaze nemá šanci, a v klidu se nechal odvést do auta.

Když ho přivázali k sedadlu uvnitř vozu, naposledy pohlédl ven. Viděl dav lidí, kteří se shromáždili, aby viděli celou tu scénu, některé z nich dokonce znal, viděl hostinského a muže z hostince, jak oznamují všem těm lidem, co že se to stalo, že je kolem toho takový rozruch. Někde v dále možná zahlédl i postavu toho škodolibého muže, ano, je to on. Najednou si byl jistý.

Onen muž se najednou otočil. Byl to úplně obyčejný prodáváč bot a naprosto nechápal, proč se na něj ten muž s tak rozčuchanými vlasy vrhl, zvlášť když ho ještě nikdy neviděl. Otočil se, aby si ho zdaleka konečně prohlédl, ale zahlédl už jen matný obrys a dvě oči, které se na něj upřeně dívaly. Byla v nich nenávisť. Zevnitř vozu vykoukla čísi ruka a zakryla mu výhled. Dveře se s rachotem zavřely, řidič nastartoval a auto se rozejelo. Prodáváč bot se pomalu otočil a zamýšlen kráčel domů.

Tereza Kryšpínová

Stařík s telefonem

Snažil se uvažovat. Kdyby alespoň něco zahlédl, ale nic podezřelého tam nebylo. Znovu se otočil. Na rušné ulici spěchali lidé do práce a za nákupy, u stánku s párky prodávala mladá dívka a mile se usmívala na zákazníka. Zastavil se a pozorně se rozhlížel. Nic podezřelého. Přidal do kroku, rozběhl se a po nějaké době odbočil. Pořád to cítil. Někdo ho sleduje. V záchvatu zoufalství zaběhl do svého domu a třesoucí se rukou odemkl dveře bytu...

Matyáš Klark odeslal e-mail, zvedl se ze židle a zavřel laptop. Zvonek u dveří se ozval už podruhé.

„Jo, už jdu!“ zavolal a několik papírů volně poházených na stole zmačkal a hodil do koše. Až potom se vydal ke dveřím a otevřel je.

„To je dost!“ odfoukl si stařík pod vousy.

„Nemám u zadku vrtuli,“ odpověděl mu Matyáš s náznakem sarkasmu. Otevřel dveře dokořán, aby mohl jeho přítel projít.

„Pivo?“

„Ne, víš, že tohle nepiju.“

Starý muž se posadil v obývací křesla, Matyáš si otevřel plechovku s pivem a sedl si proti němu.

„Tak co, jak to jde?“ optal se staříka.

„Pořád stejně, chlape, co čekáš? Přijal jsem pár lidí, ale je to bída. Ta práce mě zmáhá, jsem starej a nemůžu bejt všude.“

„Tak si najdi nějaké záskok...“

„Viš, že lidem nevěřím. Leda tobě, ale ty...“

Matyáš mu skočil do řeči. „Co já? Mám pořád čistej rejstřík.“

„Nehraj to na mě,“ zabručel. „Vím, co děláš za práci a... jo mimochodem, co ten poslední případ?“

Podíval se na muže zkoumavým pohledem, ale Matyáše to z míry nevyvedlo.

„Je mrtvej, zabil jsem ho u něj doma. Koho by to kdy napadlo tam lízt! A to přitom věděl, že ho sleduju...“ zasmál se. „Taky mi za něj dali pěkně zaplacenno, bylo to vo fous.“

„Promiň, že se ptám, ale to víš, musím. Práci nájemného vraha máš z vlastní vůle, vid?“

„Viš, kamaráde, u nás se tomu říká prachy, tomu důvodu, proč to dělám.“

„Já jen, jestli tě k tomu nedonutil...“

„Ten? Prosimtě, neviděl jsem ho roky. Naposledy když jsem vzduchovkou odstřelil slepýše.“

Stařík se usmál. „Nemyslíš si doufám, že bych tě přijal?“

„Třeba přece, starý příteli, třeba přece. Ale proč lidem nevěříš?“

„Jsou to všichni jen lidi. Já je mám rád, věř mi. A oni to vědí, jenže... prostě to není ono... slyšel jsem, co si vo mě myslej. Ty seš jinej, tobě se dá věřit...“

„Mně se dá věřit tak možná proto, že tě znám. Kdybys tady teď neseděl, taky si vo tobě myslím svoje, to přece víš.“

Staříkovo čelo se ještě víc svasřavilo.

„Ty bys ani nevěděl, že existuju. Ty, egoistickej a sobeckej zabiják.“

„Máš pravdu, samozřejmě, jako vždycy...“ Matyáš sklopil oči na hůl, která spočívala opřená o křeslo, na kterém seděl. Chtěl ještě něco říct, ale vyrušilo ho zvonění mobilního telefonu. Starý muž vytáhl anténu a podíval se na displej, kde se objevilo jméno Gabriel.

„Prosím? To se na tebe nemůžu spolehnout ani v tomhle? Jistě že ho máš poslat dolů. A věděl bys to sám, kdyby sis přečet ty starý zákony! Dej mi pokoj aspoň na pár hodin, chci si odpočinout... Ne, slyšíš? Ať jde okamžitě dolů a... dobrá, přijdu hned, jen se rozloučím...“

Zmačkl tlačítko, mobil si uložil zpátky do kapsy svého dlouhého pláště a zvedl se z křesla.

„Zase už musíš?“

„Mám práci. Ach jo, jsem na to starej, ztrácím trpělivost. Chtěl bych jít už konečně do penze...“

„Však to taky jednou přijde,“ řekl Matyáš optimisticky a poplácal starého muže po zádech.

Došli spolu do předsíně a ve dveřích se stařík otočil.

„Uvidíme se?“ zeptal se.

„Zase se někdy stav, až si najdeš chvílku.“

„Ne, přijď ty. Pošlu pro tebe.“

Matyáš muže probodl pohledem, pak sklopil oči.

„Udělal jsem spoustu špatných věcí, kamaráde...“ řekl potichu.

„Důležitý je, že si to uvědomuješ,“ staříkova tvář potemněla, ačkoliv se pokusil o úsměv.

„Čekám tě brzy,“

A dveře se zaklaply.

Policista Vejn si promnul oči a snažil se nad hromadou spisů neusnout. Podíval se na svého kolegu, který si s nechutí prohlížel fotografie z pitvy, a jejich pohledy se na chvíli střetly.

„Co myslíš?“ zeptal se ho.

„Podle mě je to jasný,“ pokrčil rameny Borský. „Ty dvě mrtvolky zabil stejnej člověk. A my víme kdo...“

Matyáš se snažil srovnat si věci v hlavě. Na co mohl zapomenout? Nemůžou mít přece důkazy! Ten roj policejních aut před jeho barákem tomu rozhodně ne-nasvědčoval...

Odjistil pistoli a přihráčil se za skříň. Věděl, že to nemá cenu, bylo jich moc, víc, než bylo nutné...

Docela to bolelo. To, když Vejn a Matyáš stáli proti sobě a vystřelili téměř zároveň. Matyáš si v tu chvíli stačil uvědomit tak akorát to, že červené skvrny na běžovém koberci budou působit vážně neesteticky. Pak spadl na zem a přestal se bránit.

„To sem si moh myslet...“ zabručel o minutu později, když stoupal nahoru po schodech. Vejn se mu držel po boku.

„Co jako?“ zabručel a rozhlížel se kolem.

„Samá bílá a růžová, to je už nemoderní.“

„Ty sis představoval nebe nějak jinak?“

„Cože? No... ne... teda...“

„Stejně to můžeš otočit, chlape.“

„Aby ses nedivil...“

Jejich rozhovor končil branou. Matyáš se usklíbl. „Obláčky, zlatá brána a dědeček s bílejma fousama,“ zabručel, zatímco se policista Vejn pořád zmateně a teď i uchváceně rozhlížel kolem.

Po chvíli se brána otevřela. Vejn podstoupil a s rozšířenými zornicemi zíral do světla.

„To je dost!“ zaslechli hlas. „Oba jste tu vítáni...“

Matyáš se usklíbl.

„Seš jenom obyčejnej podrazák. Taky jsi mi jich tam mohl poslat míň. Stačilo by to a byla by to větší sranda.“

„Chápej mě, kamaráde, na Vejna tu čeká jeho žena. Ostatní tu nepotřebuju.“

„No dobře, dobře. Ale očekávám blahobyt a věčné štěstí.“

Stařík objal Matyáše jednou rukou kolem ramen a společně se vydali skrz bránu a hustou bílou mlhu.

„Jsem už starej, kamaráde, pivo je jedna věc a věčný blaho druhá. Nemůžeš chtít všechno...“

Markéta Zelená

Názory

Je PORG liberální škola?

Představte si následující obrázek: studenti sedí za kovovými lavicemi, ruce složené za zády, očima bedlivě sledují vykládajícího kantora, jediný pohled směrem k sousedovi, natož pokus o komunikaci na hranici slyšitelnosti, znamená zápis do nechvalně proslulého notesu. Ještě hůře dopadne ten, kdo by si snad neobalil sešit, zapomněl si ruce v kapsách při povinném pozdravu na začátku hodiny, nebo se snad pokusil během hodiny občerstvit minerální vodou. Hrůza, že?

Ale co tohle: studenti nerespektují začátky vyučovacích hodin, výuku zdržují o celé desítky minut nesmyslnými dotazy, na které je profesor povinen odpovídat, házejí po sobě i po kantorovi papírovými vlašťovkami, bez zábran na sebe pořvávají přes celou místnost, zatímco ti tišší se během výkladu zabaví hraním Magic: The Gathering.

Dva zdánlivě nesouvisějící obrazy představují dva extrémy téhož problému – míry liberalilty školy. Myslíte si, že je PORG v tomto směru optimálním kompromisem? Měl by být liberálnější, nebo naopak trochu přitáhnout studentům opasky?

Tomáš Krajča

Při čtení Tomášova námětu k úvaze jsem se držel jeho rady a představoval si. Představoval si a vžíval se do situací tak, že jsem sebou musel mimoděk cuknout, abych uhnul papírové kouli, která mě vyrušila z luštění křížovky. Potom jsem sebou trhnul podruhé, to proto, abych se narovnal na židli a abych chytnul nit páně profesora výkladu, která mi na chvilku uklouzla. To už jsem zjistil, že nejsem ve třídě a že mě nikdo nesekýruje za nepřítomný pohled.

Něco mě ale zarazilo – jak to, že se mi tyto situace tak jasně vybavily, tak velkou fantazii nemám, to už jsem musel někde vidět. Na Korábě, i když bych se tomu vůbec nedivil, to nebylo, nikde jinde jsem nebyl, takže zbývá ta moje škola. Ano, na PORGu se vyskytují i takové případy, o kterých by si člověk nejdříve myslel, že si je Tomáš vycucal z prstu.

Nebudu uvádět konkrétní profesory, každý z nich asi sám nejlépe ví, kde je při jeho výkladu problém. Za pozitivní bych ale pokládal to, že se zde extrémy vyskytují oba. Pokud tedy tyto příklady zprůměrujeme, zjistíme, že PORG je škola ubírající se zlatou střední cestou.

Takhle to však brát nejde, to by bylo stejné jako říkat, že když jednou nohou stojíte ve sněhu a druhou v rozpálených kamnech, tak vám je příjemně teplo. Tak jako přílišné horko nebo mráz zabíjí, mají uvedené příklady vyučovacích hodin něco společného – student se toho při nich moc nenaučí. Když někdo hraje piškvorky nebo se baví se sousedem, nezbyvá mu většinou mnoho pozornosti, kterou by mohl věnovat vyučujícímu či dokonce jeho výkladu. V případě, kdy je žák nucen sedět vzpřímeně, hledět dopředu a nesmět se nijak podezřele pohnout, upadá jeho tělo do transu. Podobně jako vězeň odpykávající si trest vypne a jen čeká, kdy přijde konec, který vystřídá ta neúnosná muka.

Teď přichází otázka – kde je chyba? Kdo za to může? Student, nebo profesor? Já vám to tedy povím: Profesor je vinen! Jednak proto, že já stojím na té studentské straně a vlastní chyby se těžko přiznávají, a jednak proto, že vyučující je zodpovědný za průběh výuky, ať už je jakýkoliv.

Když učitel nemá respekt a neumí si zjednat pořádek, je mu celkem na houby, že má ve svém oboru vynikající a rozsáhlé znalosti. Přílišný despotismus také není známkou dobrého kantora, tito učitelé se přílišnou přísností většinou snaží zakrýt nějakou svou chybu. Pokud na ni někdo poukáže, poznámku ignorují, provinilce se potom snaží různými otázkami a zkoušením nacytat na švestkách a dokázat tím, že ani on není dokonalý. Není to zbytečné? Samozřejmě, že je, ale vysvětlujte to takovým lidem.

No a PORG? Řekl bych, že obsahuje celou škálu profesorů, kteří určují míru liberalilty ve svých hodinách.

Je PORG liberální škola? Zajímavá otázka, na kterou se dá odpovědět jednou větou. Jak kdy a jak v čem. Myslím si, že naprosto záleží na profesorovi, jak moc studentům povolí a jak moc je drží zkrátka. Podle mého názoru je PORG škola, kam by se měli studenti chodit učit „dobrovolně“, koneckonců – za tu výuku si platí, ne? To ale neznamená, že by si v hodinách měli dělat, co se jim zlíbí. Když nebudou poslouchat, je to jejich problém, když se na studia vykašlou úplně, jsou nuceni opustit školu. Vždyť proč by na ni chodili, že? Jen v hodinách nesmí vyrušovat ty ostatní, co by se případně i chtěli učit, a v neposlední řadě profesora, který chce alespoň slyšet, co říká.

Tímto pohledem na věc se podle mého názoru řídí dost profesorů na PORGu. Když student neposlouchá, dostane horší známku z přístupu a jinak se vše projeví v testu. Když vyrušuje, vyhodí ho z hodiny. To mi přijde logické a naprosto správné.

Vyskytují se tu ale i hodiny, kdy studenti profesora naprosto ignorují. Nevím, jestli se to dá nazvat přílišnou liberalitou. Spíš myslím, že není ten profesor schopen udržet si kázeň, třeba neví, jak na studenty, anebo si myslí, že když jsme na PORGu, může si vůči studentům jako trest dovolit tak akorát nehlášené testy, které ale řeší pramálo.

A druhá stránka věci: někdo se kdysi pokoušel nám přikázat, ať si obalíme učebnice a sešity, a navíc chce, aby se psaly komisionální zkoušky už po 100 zameškaných hodinách. K tomu prvnímu se raději už vyjadřovat nebudu a ohledně toho druhého – důvod komisionálních zkoušek je ten, že student nemá dostatek známek ke klasifikaci, ne ten, že zameškal moc hodin. Souvisí to s mým prvním odstavcem: když se to student naučí doma z učebnice a neposlouchá v hodině, je to čistě jeho problém, a když má dobré známky, neměl by profesor nic namítat. Proto si myslím, že počet zameškaných hodin v souvislosti s komisionálními zkouškami je takovým „přitažením opasků“, které by nemuselo být.

Jinak si myslím, že PORG je se svou liberalitou na dobré úrovni. Přesně na takové, že se studenti naučí látku a zároveň při tom nejsou „pod bičem“. Neříkám, že bych trochu nepozměnila chování některých profesorů, ale vcelku si myslím, že je vše v naprostém pořádku. Proto má taky PORG tak vysokou úroveň, ne?

Markéta Zelená

Slávek Heřman

Dobrovolníkem se člověk stává dobrovolně

Když jsem se hlásila do primy na gymnázium PORG, rodiče přemýšleli, proč dávat své dítě na soukromé gymnázium, kde se platí vysoké školné, když odpovídající vzdělání může získat i na školách státních. Na gymnázium jsem se dostala a oni záhy začali zjišťovat, že tato škola mi dá mnohem víc než ústav státní – připraví mě lépe na život a hlavně na přijímací zkoušky a studium na vysoké škole. Přestože jejich finanční situace nebyla nejlepší, peníze na moje vzdělání se vždy našly a já jsem se protloukla celým studiem na PORGu až do oktávy.

Oktáva je asi nejdůležitějším ročníkem celého studia. Student se zde donedávna mohl více soustředit na předměty, které ho během sedmi předchozích let zaujaly a kterým by se chtěl věnovat i na vysoké škole. Naše škola studentům poskytuje všeobecné vzdělání, přesto se studium v posledním ročníku chytře uvolní, aby měl každý víc času na přípravu k maturitě a k následné přijímací zkoušce na vysokou školu. Existuje zde možnost o rok si zkrátit studium chemie či fyziky, pokud z ní dotyčný nechce maturovat, od letošního roku se také rozdělila matematika na „pokročilejší“ (tzn. mate-

matiku pro studenty, kteří jí chtějí dále studovat nebo je jen baví a snaží se užít si do poslední chvíle svůj oblíbený předmět) a méně pokročilou (ta je určena především pro humanitně zaměřené studenty a pro ty, kteří si chtějí vyhradit víc času pro jiné předměty).

Tento rok se změnila ještě jedna věc. Třetího září se studenti oktávy dozvěděli, že mají nový předmět: dobročinnost. Místo dvou hodin filosofie, která je vyvrcholím celého studia a kterou chovají ve vysoké úctě nejen studenti, ale i profesori, máme jít pomáhat do dobročinných organizací. Zdá se, že všechno, co jsem napsala v předchozím odstavci ztrácí smysl. Místo přípravy k maturitě se, budou teď studenti užívat úvahami o tom, proč se chtějí stát dobrovolníkem, přestože tato otázka není namístě – předmět je povinný. Mluvila jsem o této situaci s člověkem, který nechodí na PORG, a je tedy nezaujatý. Oponoval mi tím, že se nás škola snaží dovést k sociálnímu citění. A tak se ptám: Proč škola zavádí tento předmět až v oktávě, kdy má student nejméně času a, příznivejme si, také ani zdaleka nepomýšlí na to, jak by někomu pomohl, spíš potřebuje

pomoc a podporu od svého okolí? Jestli si opravdu škola myslí, že její studenti nemají sociální citění, proč se na PORGu neučí už od primy? Pokud je možné tuto jistě skvělou vlastnost vyučovat, proč není povinný předmět „sociální citění“ v osnovách ministerstva školství?

Začátek září, tedy doba, kdy jsem se o předmětu dobročinnost dozvěděla, proběhl ve znamení velkého úklidu po záplavách. I já bydlím v zatopené oblasti a s úklidem jsem pomáhala. Mnozí z mých spolužáků pracovali jako dobrovolníci v některé části Čech, která byla povodněmi postižená. Z toho by se dalo soudit, že naše třída určité sociální citění má. Přesto by jistě mělo smysl pomoci našim spoluobčanům v této kritické chvíli, a proto jsem souhlasila s myšlenkou jít pomáhat obětem povodní, dokud se situace nezlepší. To jsem však ještě netušila, že tyto dobročinné práce mají permanentní charakter. Dobrovolníkem se člověk stává dobrovolně. Ne proto – cituji jednoho spolužáka – „abych prolezl z tohodle předmětu a pustili mě k maturitě“.

Tereza Barvínková

Proč hned tak negativně?

Krátce před uzávěrkou tohoto čísla Porgazeenu několik telegrafických poznámek k Terezině úvaze, jež se mě (do)týká už proto, že jsem byl jedním z těch, kdo iniciovali zavedení tohoto „předmětu“ na našem gymnázium. Jedná se o pokus, o experiment. Na žádné jiné české škole se tento „předmět“ zatím(!) neučí. Často slycháme a čteme, že dnešní společnost je v agónii, tento svět že je chorý a doba že je vymknutá z kloubů. Něco na tom bude. Rozhlédneme-li se, vidíme zástupy lidí,

kterí potřebují pomoc. Naši pomoc. Ještě že je vidíme. V éře totality byli zahrnutí za vysoké zdi nebo odsunuti do ústavů někde daleko v pohraničí, aby nerušili kaširovanou iluzi komunistické krásy a pohody. Nyní „žijí mezi námi“. Můžeme pro ně mnoho udělat; a nejen proto, že nikdo z nás, „normálních“, „zdravých“, neví, kdy se ocitne na druhém břehu, nejen proto, že často chceme něco udělat, ale neumíme to. Na pochopení a něčehouďlání mají oktávání přibližně třicet dvou-

hodinovek. Že to není v ministerských osnovách? A viděl někdy někdo v ministerských osnovách KEK, dvouletou a tříletou chemii či fyziku, dějiny umění či projektové školy v přírodě? Že se to neučí od primy? A viděl někdy někdo dvanáctileté děcko, které by vařilo večeři pro starou babičku, chodilo si povídat s pacienty do hospiců nebo třeba pomáhalo s administrativou v některém z domů na půl cesty?

Škola už z principu nechce dělat nic, co by bylo studentům na škodu. Po několika týdnech můžeme stěží korektně a komplexně hodnotit, jak se co daří a nedaří. Možná bude trvat i několik let, než se předmět „usadí“. Možná bude potom probíhat jinak, možná se bude „učit“ v septimě či sextě, možná se zruší. Dejme mu čas. Tereziny rodiče bych rád ubezpečil, že škola bude jejich dceři i nadále poskytovat mnohem více než školy státní a bude ji připravovat na život, seč může.

Martin Valášek

PS: Někdy se přijdu podívat do oktávy na hodinu filozofie, abych na vlastní oči viděl, jak vypadá to „vyvrcholení celého studia“.

— Deutsche Seife —

Es ist passiert...

Štěpán hat immer längere Haare. Petr hat immer lockigere Haare. Honzík Chalupa ist immer gleich. Die Studenten benutzen nur Hochdeutsch, es ist populärer als Tschechisch! Das Niveau des Jazzseminars ist immer niedriger und niedriger. Warum trinken die minderjährigen Studenten Alkohol? Haben sie keine Vorbilder in den Professoren? Wir haben in der Oktava ein neues Fach. Es ist das Gemeinwohl – für uns etwas wie „Alles Gute“. Wir haben nur zwei Stunden Herren Rolečeks Fremdsprache. Ich weiss nie, welche Sprache er spricht. Unser ehemaliger

Mitschüler Šimon Vrána hat das drittemal angefangen die Sexta zu studieren. Jetzt ist er an demselben Gymnasium wie Tereza Langová und Zdeněk Zejda. In diesem Jahr wird das Abitur nicht stattfinden, weil hier kein Student ist, der das Abitur ablegen konnte. Frau Gegeben hat geheiratet, sie ist jetzt die Starrin. Boris Kubíček ist von Prag nach Kralupy umgezogen. Von einem ausgeschwemmten Haus ins andere ausgeschwemmte Haus. Köln hat immer noch keinen. Der Sommer ist weg und das Wetter wird trüber und trüber. Mädchen müssen

sich wieder unter dicke Schichten der Bekleidung verstecken. Die alten Studenten versuchen mit dem Rauchen aufzuhören, die jungem Studenten versuchen mit dem Rauchen zu beginnen. Ein Pilz verbreitet sich in dem Musikraum. Die Schule hat einen neuen Teppich. Wir haben viele neue Professoren. Mike ist wieder in unserer Schule und das ist super. Die Schule in der Natur wird in Mozolov. Nur zwei Monate teilen uns von den Weihnachten. Der Winter ist fast hier. Brrrrrrr...

Konversationseminar

Wenn ich ein Tier wäre

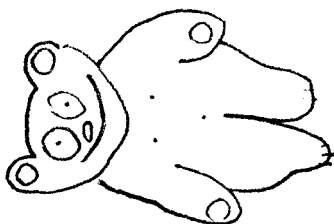
Wenn ich ein Bär wäre

Wenn ich ein Bär wäre, könnte ich den ganzen Winter schlafen und im Sommer Vorräte machen. Im März stände ich auf, weil ein neues Jahr für mich beginnen würde. Ich würde Tiere fangen und Honig suchen. Den ganzen Wald mit Wiesen besäße ich. Einziges Problem wäre nur die Flucht vor Leuten aus dem National Geographic Magazin. Diese Leute wollten Fotos von meinem Pelz machen.

Wenn ich Angst hätte, könnte ich in ein Versteck im Berg schlüpfen. Hier hätte ich Stroh, Essen und andere Sachen.

Wenn ich als Bär existieren würde, wäre ich sehr zufrieden, obwohl ich es im Winter schwer hätte.

Petra Martincová

Wenn ich ein Tier wäre

Wenn ich ein Tier wäre, wollte ich sicher ein Säugetier sein, weil ich andere Tiere hasse. Ich mag am liebsten die kleinen. Klein ist eine Maus. Wenn ich eine Maus wäre, wäre ich ein schnelles und ständig hungriges Tier, das keine Ruhe hat. Ich müsste mich immer vor Gefahr hüten, weil für mich fast alle gefährlich wären. Zum Beispiel die Katzen. Vielleicht ist es keine gute Idee, Maus zu sein. Ich wollte lieber eine Katze sein. Katzen sehen immer elegant aus und sind wilde Raubtiere.

Ich hätte schwarzes Fell, grüne Katzenaugen und Ohren, mit denen ich alles hören könnte. Ich wäre frei wie niemand. Dann hätte ich eine grosse Familie, die mir zu fressen gäbe, die mich streicheln würde und bei der ich immer einen warmen Schlafkorb hätte. Und wenn ich genug von der Ruhe hätte, machte ich einen langen Ausflug.

Das wäre wirklich die Freiheit.

Filip Ježek

Ich als Mücke

Wenn ich eine Mücke wäre, hätte ich ein einfaches Leben. Ich schlief am Tag. In der Nacht könnte ich machen, was ich wollte. Ich hätte dünne Flügel und und könnte überall hinfliegen, wohin ich möchte. Ich wäre so klein, das ich durch ein Schlüsselloch steigen könnte. Ich könnte ins Kino ohne zu bezahlen gehen oder das Theater besuchen, aber ich wäre dumm. Das fiel mir nicht ein. Schade!

Dann hätte ich keine Probleme mehr mit dem Essen. Das wäre sehr schön. Wenn man in der Stadt wäre, könnte man den Blutspender leicht finden. Viele Leute haben hier geöffnete Fenster. Jeden Abend fände ich mir einen jungen Wirt. Ich stache mit meinem Saugrüssel in die Haut des Wirten und ich tränke sein Blut. In dem Blut könnte eine Krankheit sein, aber das machte mir nichts aus. Ich wurde mich nicht infizieren, ich würde nur die Krankheit weitergeben. Ich wäre, bevor jemand eine Fliegenklatsche nähme.

Aleš Blahut

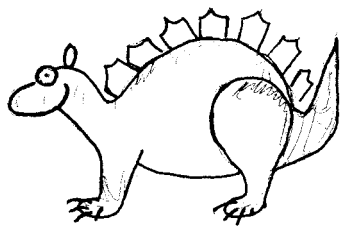
Ein Dinosaurier

Wenn ich ein Dinosaurier wäre, dann lebte ich wenigstens achtzig Millionen Jahre nicht mehr.

Lange vor der Entwicklung des Menschen fiele ich in einen Sumpf und würde langsam tiefer und tiefer sinken. Zuerst hätte ich noch den ganzen Körper, aber er würde sich stufenweise auflösen und schliesslich entstünde aus meinem Körper Erdöl.

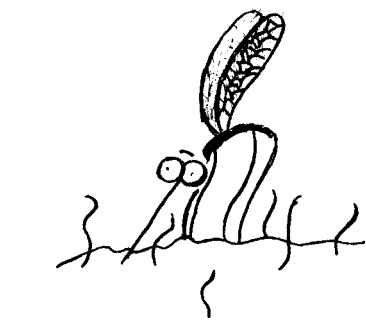
Mein Skelett änderte sich nicht. Es wäre nur fossil. Viele Millionen Jahre nach meinem Tod würden Bergarbeiter, die Braunkohle fördern, mein Skelett finden. Sie würden wollen, es weiter zu fördern, weil sie nicht wüssten, was es für die Wissenschaft vorstellen könnte. Dann riefen sie aber den Chef und sie würden feststellen, dass es das erhaltenste Skelett der Dinosaurier auf der Welt ist. Und mein Skelett wäre das bekannteste Skelett auf der Welt. Es wäre im Nationalmuseum und das Foto des Skeletts in jedem naturwissenschaftlichen Lehrbuch.

Martin Fencl

Ich als Pinguin

Wenn ich ein Tier wäre, wollte ich ein Pinguin sein. Warum? Ich hätte ein Paar Flügel, mit denen ich ein bisschen flöge. Aber ich schwämme sehr gut und zwar nicht kurze aber lange Zeit. Dank dem kurzen Gefieder bedeckt mit Fett wäre mir nicht kalt. Und die Beine! Die sind direkt für das Schwimmen vor-

gesehen. Schlimmer wäre es auf Land! Da konnte ich nur sehr komisch und langsam gehen.

Andererseits wäre meine Dummheit. Pinguin hat einen sehr kleinen Kopf. Andererseits müsste ich nicht zuviel denken. Ich müsste absolut nicht denken. Einfach leben. Nur etwas zum Essen suchen (und finden). Ich liebe Fische auch, wenn ich ein Mensch bin.

Aber das grösste Positivum wäre meine Beliebtheit unter den Linux Betriebssystem Benutzern. Der Pinguin ist das Logo von Linux Betriebssystem. Jeder würde mich kennen. Ich könnte meine grosse Familie jede Woche besuchen. Zuerst wollte ich zu meiner Freundin Samba fliegen. Ich würde nur hoffen, dass es in den Tropen für mich nicht zu heiss wäre.

Das gleiche Problem hat mein Onkel von Linux. Er hasst meine Heimat. Es hat zwei Gründe. Der erste – er kann hier einfach erfrieren. Und der zweite ist ein bisschen intim. Er hat Angst vor weisser Farbe, weil er nicht weiss sein kann.

Ich als Pinguin hätte nur einen Feind. Der Feind wäre Onkel Bill Gates, der die Pinguine hasst. Er ist aber nicht gefährlich, sondern mehr komisch.

Das würde ich machen, wenn ich ein Pinguin wäre. Aber ich bin ein Mensch und so muss ich überlegen, was ich als Mensch machen soll. Und das ist ganz schwer.

Josef Gattermayer

Ein Paar Ratschläge, wie man die Schule überleben kann

Deutsch – wenn du Ruhe haben möchtest, gehe auf die Toilette und bleibe da bis zum Ende der Stunde.

Mathematik – wenn du Mathematik überleben möchtest, hör gut zu und schreib etwas, spiel zum Beispiel Piškvorky, aber mach keinen Lärm.

Chemie – wenn du einen Test schreiben musst, sag, dass deine Hand weh tut.

Geschichte – wenn du viel Zeitangaben im Heft hast, streich sie – dann musst du nicht so viel lernen.

Tschechisch – wenn du dich langweilst und du bist müde, dann darfst du nicht gähnen, aber du musst dich melden. (Macht nichts, dass du nichts weisst, aber du darfst nicht einschlafen.)

Musik – wenn du keine Akkorde verstehst, weisst du wenigstens, dass du nicht die/der Einzige bist.

Jana Horáková

- Du musst im Unterricht an schöne Dinge denken
- Du musst manchmal verschlafen
- Du musst deine Freunde schikanieren
- Du musst oft krank sein
- Du darfst nicht in der Schulküche essen

Anna Karásková

- Du musst dir ein Kopfkissen in die Schule mitnehmen
- Du musst die Vergesslichkeit der Lehrer ausnützen
- Du musst verleugnen, verleugnen, verleugnen
- Du musst improvisieren können und „Schummelzettel“ mitnehmen, die du zu Hause vorbereitet hast
- Du musst gut „Kriskros und Frisbee“ spielen können

Petra Vicherková

English page

A Little More Czech

September 11, 2002

Well, it's seven o'clock in the evening right now. A candle stuck in a bottle of Frankovka is burning. I'm thinking about how different today has been than this day last year.

A year ago, I woke up and lay in bed smiling. I remember thinking to myself that it was one of the most beautiful mornings I'd ever had. I guess ignorance really is bliss. I had just moved into a beautiful apartment, and I still didn't have electricity so I was woken up by sunshine reflecting off the wooden floor. I lazed around for the better part of an hour and began reading some German detective stories for a class I had. A perfect day until my best friend, Sarah, ran through the door telling me what had happened.

My heart sank and I felt numb. Then I was consumed with two desires: to find out if my friend Drew, whose apartment looks out onto the World Trade Center, was okay, and to tell my girlfriend in Prague that I loved her. Since I had just moved into my apartment I didn't have a phone, so most of the day was spent feeding quarters into payphones and listening to an automated voice telling me that I couldn't connect to either NYC or Prague.

Back at my apartment Sarah asked what I was going to do, and I spoke honestly: "My God. I want to be in Prague next year teaching. I don't want to be shooting at people and getting shot at, Sarah, but if I have to, I guess I will." I always told myself if there were a war I believed in, and I was needed, I would face up to my responsibilities and join the army. We didn't know what was happening—I'm not sure we do now—and the idea of a full-scale war didn't seem any stranger than concept of two planes flying into the WTC.

Since I couldn't call New York or Prague, I finally tried the internet at school. My e-mailbox was full of letters with addresses ending in cz. Czech colleagues, students, and friends had written to me expressing their sympathy. It meant the world to me. America's geographic isolation had kept it from experiencing many of the kinds of tragedies that have shaped the rest of the world, but now people who lived through an August 21st even graver than September 11th opened their hearts and offered knowing condolences. September 11 made me, and most people in the States, feel more American, but with the letters I got from you I also began to feel a little more Czech. Thank you—from the bottom of my heart.

So now it's September 11, 2002. I just got off the phone with my girlfriend, and I'm listening to Jimmy Eat World's *Bleed American*: a great CD that sadly was pulled by radio stations last year because of its ill-timed title. I spent most of my day on tramvaj 10, and I'm getting ready to make up a test for the Kvinta kids. I couldn't be happier.

My God. I'm glad to be here.

Mike Baugh

Trochu víc Čechem

11. září 2002

Je právě sedm večer a hoří svíčka vražená do láhve od frankovky. Přemýšlím o tom, jak jiný byl dnešek před rokem.

Loni jsem se vzbudil a usmívaje se ležel v posteli. Vzpomínám, jak jsem si říkal, že je to jedno z mých nejhezčích rán, které jsem kdy zažil. Řekl bych, že ignorance je opravdu blaho. Nedávno jsem se přestěhoval do krásného bytu, a protože jsem ještě neměl elektřinu, vzbudily mě paprsky slunce, které se odrážely od dřevěné podlahy. Poflakoval jsem se kolem více než půl hodiny a četl nějaké německé povídky na hodinu. Perfektní den, dokud nepřiběhla moje nejlepší kamarádka Sarah a neřekla mi, co se právě stalo.

Moje srdce kleslo a já byl ochromen. Trápily mě dvě věci: zjistit, jestli je můj kamarád Drew, z jehož bytu bylo vidět ven na WTC (Světové obchodní centrum), v pořádku, a říct svojí přítelkyni v Praze, že ji miluju. Protože jsem se právě nastěhoval, neměl jsem ještě telefon, a tak jsem většinu dne strávil krmením automatů čtvrtáky a posloucháním automatizovaného hlasu, že se nemůžu spojit ani do New Yorku, ani do Prahy.

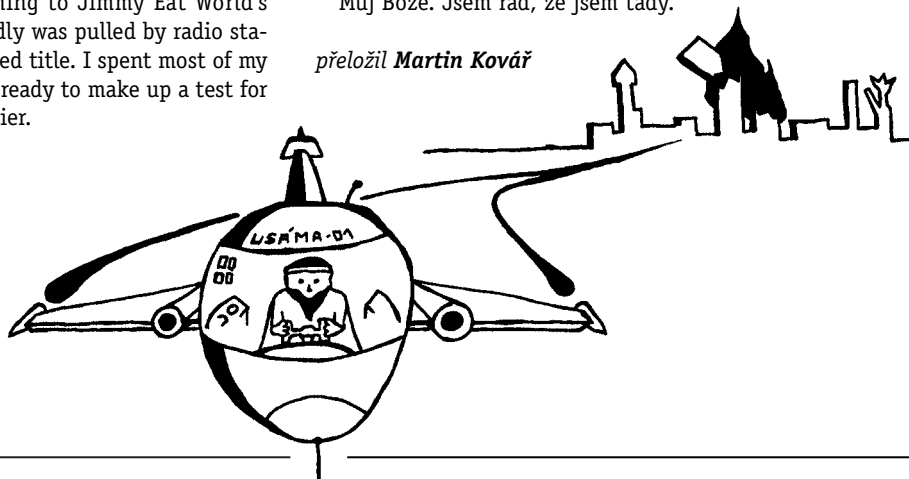
Po návratu do bytu se mě Sarah ptala, co jsem dělal, a já jsem upřímně řekl: „Můj Bože. Příští rok bych chtěl učit v Praze. Nechci střílet na lidi a bejt střílenej, Sarah... ale když budu muset, půjdu.“ Vždycky jsem si říkal, že kdyby byla válka a bylo by potřeba, vyrovnal bych se se svými povinnostmi a narukoval bych. Nevěděli jsme, co se děje – a nejsem si jist, že to víme teď –, a vidina plnohodnotné války se nezdála o nic neřeálnější než představa dvou letadel nalétávajících do WTC.

Ponevadž jsem se nemohl dovolat do New Yorku nebo do Prahy, zkusil jsem nakonec internet ve škole. Moje mailová schránka byla plná zpráv od adres končících cz. Čeští kolegové, studenti a kamarádi mi napsali, aby vyjádřili pochopení a soucit. Pro mě to znamenalo celý svět. Geografická izolace uchránila Ameriku před zážitky z mnoha tragédií, které postihly ostatní svět, ale teď lidé, kteří prožili 21. srpen ještě intenzivněji než 11. září, otevřeli svá srdce a nabídli významnou podporu. Díky 11. září se cítím víc Američanem, stejně jako většina lidí ve Státech, ale s dopisy od vás jsem se také začal cítit trochu víc Čechem. Děkuju vám – z hloubi celého srdce.

Takže teď je 11. září 2002. Právě jsem dotelefonoval se svojí dívkou a poslouchám Jimmy Eat World's *Bleed American*: skvělé CD, které bylo rádiovými stanicemi smutně staženo, kvůli svému nešťastnému názvu. Strávil jsem většinu dne v tramvaji č.10 a chystám se udělat test pro kvintány. Nemůžu být šťastnější.

Můj Bože. Jsem rád, že jsem tady.

přeložil Martin Kovář

21 poučné čtení pro všechny **BŮH** © Septima Vás baví

Bože, co je to zkumena ?

Tak se koukej.

Uff, nó, je to fuška !

POUČENÍ: Ministr zdravotnictví vyhrožuje: zvýším pojistné a jakýstebyli...

22 poučné čtení pro všechny **BŮH** © Septima Vás baví

Doma u Horáčků ve Vyjebanech

Když najednou...

Čo ty tady, ty Gadžo...?!

Jsem Bůh, Pe-pičku, tohle bys neměl...

Čiřé město BILA SÍLA

táhnětel

Pepiček Horáčků z vyjeban paří kontroverzní počítačovou hru MATEČNI - zastel si svého cikána.

VYČISTI SI BOTY! SVINĚ !!!

SÍLA VYČISTI SI BOTY! SVINĚ !!!

POUČENÍ: Konejte dobré skutky (duchaplný, žejo...)

23 poučné čtení pro všechny **BŮH** © Septima Vás baví

Milý Bože, jako nejvyšší hlava církve Ti oznamuji, že lidstvo se shodlo na tom, že již vyspělo k takovému stupni poznání, že Tě už nepotřebuje. V přechodném období...

... budu tvou funkci zastupovat já, papež Nietzsche I. Tímto na tě uvaluji Klatbu.

C...cože?

rudé oko

A takhle dopadnete VŠICHNI HA HA HA HA HA !

POUČENÍ: Neserte Boha.

24 ?? **BŮH** © Stejně je to jedno...

Oznámení: Centrum pro katolickou osvětu zakazuje s okamžitou platností vydávat kreslený seriál pro mládež "Bůh". Byl shledán závadný zejména z hlediska edukativního (nulová úcta k autoritám, propagace násilí, drog, rasismu, pichání sýkorek...), ale i výtvarného.

Za CKO Job Tvojuť.

POUČENÍ: Satan tě chce

Recenze

Fellini Satyrikon

Kino Aero často uvádí přehlídky starých děl slavných režisérů. Jedním z nich byla zářijová přehlídka filmů italského režiséra i scénáristy Federica Felliniho, v rámci které se promítal Satyrikon. Film byl natočený podle stejnojmenného díla římského básníka Petronia, který žil na dvoře císaře Nerona. Petronius ve své satire kritizoval a zesměšňoval nejen tehdejší zvrhlé mravy a životní styl nejbohatších, ale i životní prostředí lidí pochybného původu. Fellini v roce 1969 tuto knihu, jejíž námět byl i ve 20. století velmi odvážný, zfilmoval.

Petroniova kniha nepojednává o žádném velkolepém příběhu římských hrdinů, naopak básník v ní satirizoval spíše jednotlivé situace tak, jak je denně zažíval. (Nejznámější je asi hostina u Trimalchiona, samolibého, nevkusného zbohatlíka.) Proto je pro diváka složitě vysledovat nějaký děj. Hlavními postavami jsou dva homosexuální milenci, kteří ne vždy zcela jasně přicházejí k různým skupinám tehdejší rozpadající se římské společnosti, nebo před nimi utíkají. Na pozadí tohoto jakoby hlavního děje se odehrávají další malé části příběhu jiných postav. Možná by se snímek mohl přirovnat ke koláži, jejíž části k sobě zcela nepřilnou, což jí ale dělá o to více zajímavou.

Fellini zasadil celý snímek do jednoduchých a moderních interiérů, přesto však dodržel náznak římské architektury. Každý detail navozuje zhyralou atmosféru upadajícího Říma. Následují další a další expresivní scény jako například hra na Trimalchionův pohřeb. Film provázejí naturalistické obrazy obžerství, tlustých starých děvek nebo perverzních patriციjů. To vše se na diváka přes dvě hodiny valí v rychlém sledu za sebou, občas jen děj na okamžik zpomalí u příběhu jedné počestné rodiny.

Samozřejmě je na první pohled poznat, že se jedná o film z konce šedesátých let. Provedení některých scén se nám bude zdát asi trochu směšné, ale to musíme vzhledem ke stáří snímku tolerovat. Děj je velmi zmatený, protože žádný ucelený příběh ve filmu není. Člověk může vnímat pouze jednotlivé části a jejich atmosféru. Satyrikon je kritikou tehdejší znužené snobské společnosti, která už nevěděla, jak se bavit. Rozvinutý Řím tak neustále upadal. Zbývá jen trochu nepříjemná otázka, na kterou jistě chtěl Fellini upozornit: a jak žijeme teď?

Jitka Rudolfová

Mluv s ní Hable con ella

Napsat dobrou recenzi je těžké a napsat recenzi na dobrý film je ještě těžší. Ale psát recenzi na takový film, jako je Mluv s ní, to je úkol pro sebevrahy, protože film španělského režiséra Pedra Almodóvara je opravdu zvláštní, a pokud se ho snažíte někomu popsat, obvykle to skončí katastrofou. Nicméně pokusím se.

Příběh začíná při divadelním představení, kdy vedle sebe zcela náhodou sedí dva muži – mírně retardovaný nemocniční ošetřovatel Beningo a novinář a spisovatel Marco. Žádný z nich v tu chvíli netuší, že se po několika měsících znovu setkají, tentokrát v nemocnici, kde Beningo pracuje. Marco tam přijíždí se svou přítelkyní, treaderkou Lydií, která následkem poranění upadla do komatu. Po prvním šoku se Marco s Beningem sblíží a dozvídá se jeho příběh. Beningo už čtyři roky ošetřuje Alicii, mladou dívku, která kvůli nehodě upadla do komatu a ještě se neprobrala. I když ji Beningo skoro vůbec nezná, velmi jí miluje a vypráví jí o všem, co celý den dělal. Povídá si s ní navzdory tomu, že ona ho pravděpodobně neslyší a nemůže mu odpovědět. Beningo poučuje Marca, jak důležité je s lidmi v komatu mluvit, a tak to Marco i přes počáteční nedůvěru zkouší také. Celý děj je plný překvapivých zvrátů a ústí v neočekávanou, ale zcela logickou a jakoby osudem předurčenou tragédii.

Film je natočený velmi lidsky a Almodóvar v něm uplatňuje řadu originálních nápadů, např. používá záběry z jakoby starého černobílého filmu nebo v úvodu snímku soustřeďuje pohled kamery na jevišti divadla, takže se divák může domnívat, že už začal vlastní příběh. Zvláštní atmosféru celého snímku doplňuje hudba Alberta Iglesias a skvělá choreografie. Některé scény jsou velmi naturalistické a šokující, i když celkový průběh filmu je klidnější než např. u jeho provokativního snímku Vše o mé matce. Všechny postavy působí přes neobvyklou příběhu velmi přirozeně a vyprávění plyne s celkovou lehkostí.

Mluv s ní je bezesporu kvalitní a hlavně krásný film, který určitě stojí za zhlédnutí. Nehledě k tomu, že v záplavě amerických „běčtek“ je to určitě příjemná změna.

Eva Otoupalová

Afrika Češi mezi lidožravci

Toto by měl být jakýsi pokus o recenzi. Víím, že recenze se mají psát aspoň po malém časovém odstupu, kdy si člověk může nechat celý kulturní zážitek ještě jednou projít hlavou a pořádně si všechno promyslet. Ale vzhledem k tomu, že jsem se před chvílí vrátila z Žižkovského divadla z odpoledního představení hry Afrika (aneb Češi mezi lidožravci), bude tento text spíš souhrnem mých momentálních, leda byle seřazených dojmů. A proč tak narychlo? Afrika měla premiéru před pár dny, takže bych chtěla, aby tento text byl aktuální, což by se mohlo podařit, pokud by se ocitl v nejnovějším Porgazeenu.

Hra pojednává o výpravě Čechů vzduchodí do Afriky, které se zúčastní kapitán Dr. Emil Žába (L. Smoljak), mnich Cyril Metoděj (P. Brukner), sponzor výpravy Baron Ludwig von Úvaly u Prahy (B. Penc) a „pilot vzduchodí“ Bohuslav Puchmajer (J. Hraběta), kteří chtějí z Afriky přivést do Národního muzea slona a ještě nějaké předměty získané výměnným obchodem mj. za hřebíky od Rotta (otce Karolíny Světlé). Ovšem všechno dopadne jinak, když se pak opravdu potkají s albánským lidožravým kmenem, jehož náčelníkem je muž jménem Líná Huba (J. Kašpar) a dalšími členy kmene jsou Uku (V. Kotek) a Lele (R. Bárta).

Co se hereckého výkonu celkově týče, působil na mě poněkud nervózně, nejspíše a zkrátka „nevohrané“, což se dá ale samozřejmě a zcela logicky přikládat novosti hry. Větší připomínku mám jenom k roli Barona Ludwiga von Úvaly u Prahy. Není mi totiž jasné, jak je to s baronovými znalostmi češtiny. Na začátku hry mu dělá problémy výslovnost (tak je tomu až do konce) i gramatika, se kterou pak už žádné problémy nemá.

Jinak mě svými výkony mile překvapili ve svých (zřejmě) prvních relativně velkých rolích V. Kotek a R. Bárta, které znám jako neherce a technické pracovníky.

Samozřejmě že nemůžu zapomenout na obvyklý seminář před hrou samotnou, který se myslím opravdu povedl. Jenom mně připadalo, že se autoři svým nápadem o zapomínání mírně opakovali (ale nemůžu říct, že ne vtípně), viz Švestka.

Takže, Afrika zkrátka stojí za vidění, přestože to asi nebude žádná hitovka jako Dobytí severního pólu nebo Záškok.

Tereza Mašková

PRVNÍ OPRAVDU REALISTICKÝ GOMIX

ZACHRAŇTE BORISE!

PŘI VÝROBĚ TOHOTO GOMIXU NEŠLO O KE KONZUMACI DMITRIJEVIČ AM NÁVYKOVÝCH LATĚK. NEBYLO O TÍRANÍ ANI OSMR CENO EAD- NE ZVÍŘE.

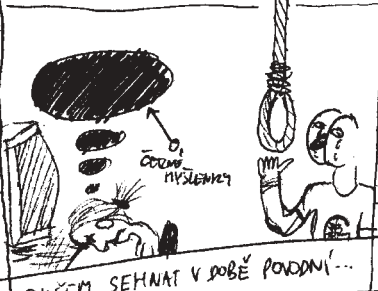
DÍL: 1. - SLAVIME OTE VÝVOČI VY!

REDAKCE PORGAZEENU VKUŽÍVÁ POSLEDNÍ PENÍZE Z GRANTU OŠE K BOMULIBÍM PÁŘEBNÍM UČELŮM...

... KODŽE VTOM PŘIJDE VÝZVA, KTERÁ SE NEDAÍ IGNOROVAT.

REDAKCE SMUTNÝ, SEIDLOVI STĚKAVÍ SLZY PO PŘEDĚLI A UŽ SI PŘEPRAVUJE OPRAŤKU, KODŽE...

... SE JAKO ZACHRANA V POSLEDNÍ CHVÍLI OBJEVUJE TOMUS EX MA CHINA!

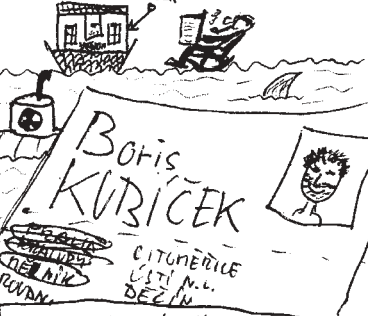

BOHUŽEL, MACHINA NENÍ Ž NEISPOLEHLIVĚJŠÍCH - A BOZY SE TOMUS POROUČÍ K ZEMI V TROSKÁCH.

NAŠTĚSTÍ JE TV KREATIVNÍ PRDEL...

OVŠEM SEHNAT V DOBĚ PONDNÍ...

... PROFESORA BORISE KUBÍČKA...

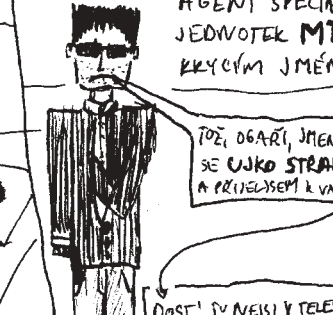

... NENÍ ŽROVNA NEJEDNODUŠNĚ...

... A TAK JE DO AKCE NĀŠĀZEN AGENT SPECIĀLNĀCH JEDNOTEK MTP S KRYCÍM JMĚNĚM...

PŘI ZACHRANĚ PŘOUDEM V NĀŠENĚHO BORISE LECKDY HAZARDUŠE S VLASTNÍM ŽIVOTĚM...

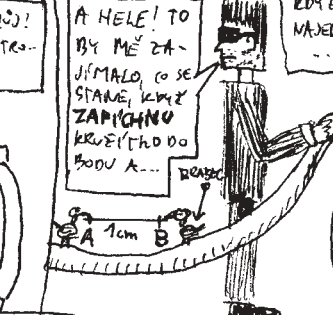
ALCE SE KONEČNĚ BLÍŽE VŤPĚŠNĚMU ZAKONČENÍ DĚKY NĚMĚLÝM ZACHRANĀŘŮM, KTERĀ SI SĚETLI BORISE S BOBREM...

AGENT PŘEKŤUJE STĀROŠTĚLIVOSTI O BORI-SOYO ŽDĀVĀNÍ

DOST! TV NEISI V TELEVIZI, PŘODĀKĀ TĀJNĀ POLICE

A MŤDE UŽ VĚDÍ, ŽE PORGAZEEN JE V G

© 2002 Bz Tomus ŽDĀROVĀ

WARNING: ALL RIGHTS RESERVED NEBEZĀNÍ KŤPĪZOVĀNÍ TOHOTO GOMIXU BUDE PŘĚSTĀNO PŘĀVĚM SILNĚJŠĪHO

